

ΠΑΝΟΠΗΡΩΣΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 15 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: **ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ**

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ Ἀριθ. 32 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἀθήναι, 15 Αὐγούστου 1923.

ΑΡΙΘ. 13 [37]

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Δραχμ. 60.—
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Φράγκα 60.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Δολλάρ. 10.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑ — ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ — ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Διασκεψέως τῆς Συνάξεως. — Ἡ ἐκκένωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως. — Ἡ Ἀμερικανοτουρκικὴ Συνθήκη Εἰρήνης. — Ὁ θάνατος τοῦ Χάρντιγκ. — Ἡ κατοχὴ τοῦ Ρούρ, αἱ ἐπανορθώσεις καὶ τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Γερμανίας.

Ν. Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Τὸ γυμνὸν τοῦ δρόμου.

Ι. Δ. ΦΩΚΙΤΟΥ. — Ἀλεξάνδρου Mercereau, «τὸ Κοινόδιον καὶ ὁ Μπολσεβικισμός».

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ — ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ

ΣΤΕΛΙΟΥ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ. — Καὶ τώρα... (Ποίημα).

ΚΑΤΙΝΑΣ Γ. ΠΑΠΑ. — Ἐνα καλοκαίρι στὸ βουνό. (Ἑλληνικὸν Διήγημα).

ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ. — Ὁ Βάτραχος. — (Μετάφρασις Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ).

VESPER. — Γιὰ τὸ κόκκαλο. — (Τὰ σατυρικά μας).

ΣΤ. ΣΠ. — Φτερουγίσματα ὑπὸ Σ. Δεσσαλέριμου. — Pedro Casas ὑπὸ Φ. Κόντογλου. (Κριτικὰ σημειώματα).

ΑΥΛΑΙΟΥ. — Τὸ Θέατρον τοῦ Δεκαπενθημέρου.

ΛΕΩΝ. Χ. ΖΩΗ. — Ἡ Γραφικὴ ἐν Ἑπτανήσῳ. — (Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Τέχνης).

HENRI ARDEL. — Ὅλα Γίνονται. (Μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Κας ΕΛΙΖ. Χ. ΔΕΛΕΝΔΑ).

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐπιστήμη — Τέχνη — Γράμματα — Εἰδήσεις
— Περὶ ἑργα —

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ = ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ "Ο ΤΙΤΑΝ,"
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ: 3.000.000

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ
 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 126
 = ΓΡΑΦΕΙΑ ΦΟΡΤΩΣΕΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ-ΤΗΛ. ΑΡΙΘ. 427 =

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ
 ΤΗΛΕΦ. ΑΡΙΘ. 336
 ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: "ΤΙΤΑΝ", ΑΘΗΝΑΣ

Τσιμέντα "ΤΙΤΑΝ" τύπου ΠΟΡΤΛΑΝ (Ciment artificiel Portland) ανταποκρινόμενα εις τους αυστηροτέρους επισήμους κανονισμούς των απολιτισμένων Κρατών δι' έργα εκ Μπετόν πάσης φύσεως.
 Βέτον Αρμέ λιμενικά, πλακοποιία, επιστρώσεις, υποστρώσεις οδών, κατασκευή πλινθών, (τούβλων) και ογκολίθων (άγκωνάρια) πρέμια κ.λ.π.
 ΤΣΙΜΕΝΤΟ-ΚΥΚΛΩΣ. Ειδική κονία, κατάλληλος διά την παρασκευήν υδραυλικών άμμοκονιαμάτων διά συνήθεις λιθοδομάς ή πλινθοδομάς, αντικαθίσταται με πλείονα δια προτερήματα τα άμμοκονιαμάτα εξ άσβέστου.
 Πολύ ταχύτερα πήξις. Άσυγκρίτως μεγαλύτερα άντοχη, όδεν: Ταχύτερη εκτέλεσις. Σημαντική ελάττωσις του πάχους των τοίχων, ήτοι κέρδος εις χρήσιμον χώρον και οικονομία εις εργατικά και όγκον λιθοδομής.
 Συνιστάται ιδιαίτερος δι' έργα λιμενικά.
 ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Η Διεύθυνσις της Εταιρίας "ΤΙΤΑΝ" θέτει την πολυτελή της πείραν διά την χρησιμοποίησιν των τσιμέντων έφ' άπάντων των κλάδων της οικοδομής εις την διάθεσιν των ενδιαφερομένων.
 Πληροφορία εις τα Γραφεία: "Οδός Σταδίου 33, προφορικώς και δι' άλληλογραφίας.

'REVUE COMMERCIALE DE GRÈCE,
 RUE AVEROFF No 20

Εικοσασέλιδος Μηνιαία Γαλλική Έμπορική Έπιθεώρησις της Ελλάδος εκδομένη εν Αθήναις.

Έτησία Συνδρομή Έσωτερικού Δρ. 15
 Έξωτερικού Φρ. 15

Το πρώτον τεύχος αποστέλλεται δωρεάν τῷ αιτούντι.

ΟΙΝΟΙ
"ΜΑΡΚΟ,"
 ΛΕΥΚΟΙ
 ΚΑΙ
 ΕΡΥΘΡΟΙ
 ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ
 ΕΙΣ ΦΙΑΛΑΣ

ΚΟΝΙΑΚ
"ΒΤΡΥΣ,"
 Παλαιόν
 άπόσταγμα οίνων
 ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ
 Πωλείται
 Είς όλα τα κέντρα
 Καταναλώσεως

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΚΟΝΙΑΚ & ΛΙΚΕΡ

Εί ναι τῶν

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΟΛΑ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΤΑ ΠΟΤΑ ΤΟΥ
 ΕΙΝΑΙ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ
 ΠΙΝΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΔΙΣΑΓΜΟΥΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
 ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
 Ίδρυθείσα τῷ 1893

Έκτελει πάσαν Τραπεζιτικήν εργασίαν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ

Δρ. 48.000.000

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ

Δρ. 16.350.000

Έδρα εν ΑΘΗΝΑΙΣ Τηλ. Διεύθ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Αθήναι, Αγρίνιον, Αμφισσα, Αργοστόλιον, Βόλος, Ζάκυνθος, Ηράκλειον, Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα, Καβάλλα, Καλάμαι, Κέρκυρα, Κόρινθος, Λάρισα, Λεβάδεια, Λήμνος (Κάστρον), Μυτιλήνη, Σάνθη, Πάτραι, Πειραιεύς, Πύργος, Ρέθυμνος, Σάμος (Βαθύ), Σάμος (Κορλόβασι), Σπάρτη, Σύρος, Τρίπολις, Χαλκίς, Χανιά και Χίος.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Λονδίον Fenchurch Street 22, Κων/πολις (Γαλατά), Κων/πολις (Πέραν), Κων/λις (Σταμπούλ), Νέα Υόρκη (Άμερική), Pine Street 25, Αλεξάνδρεια, Κάιρον, Πόρτ-Σάι'δ, Σμύρνη, Λέμεσος, Λευκωσία.

Άνταποκρίται καθ' όλην την Ελλάδα και εις τας κυριώτερας πόλεις του Κόσμου.

ΠΑΝΟΓΝΩΣΙΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 15 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: **ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ**

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ Αριθ. 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β'

Αθήναι, 15 Αυγούστου 1923.

ΑΡΙΘ. 13 [37]

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ ΤΗΣ ΣΙΝΑΪ·ΑΣ. — Την εις Σινάιν συνελθούσαν Διάσκεψιν των Κρατών της Μ. Άνταντ άπησχόλησαν ζητήματα έσωτερικής αυτης φύσεως άφ' ενός και έξωτερικής πολιτικής άφ' έτέρου, ως δε έδηλώθη πλήρως ταυτότης αντιλήψεων επ' αυτών διεπιστώθη. Ούχ ήττον διαφοραί τινες υφίστανται ιδίως ως προς την τηρητέαν πολιτικήν έναντι του Μποσεβικικού κινδύνου, δέν φαίνονται δ' ίσως άσχετα προς ταύτας και τα ταξίδια των Πρωθυπουργών των ίδιων Κρατών εις Κάρλσμπαντ. Επίσης κατά την Διάσκεψιν συνεζητήθη και το ζήτημα της εισόδου εις την Μ. Άνταντ της Ελλάδος και της Πολωνίας. Καί εκρήθη μεν πρόωρος ή προσχώρησις των εις ταύτην άπεφασίσθη όμως όπως επιδιωχθή στενή φιλική συνεργασία μετ' αυτών, προλειπνουσα το έδαφος διά την τελικήν εισοδον αυτών εις την Μ. Άνταντ, ήτις από της Διασκέψεως ιδίως ταύτης παρουσιάζεται ως εις σημαντικός παράγων διά την διατήρησιν της Ισορροπίας της Κεντρικής Ευρώπης ως και της Βαλκανικής.

Η ΕΚΚΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ. — Η εκπόνησις του σχεδίου της εκκένωσης της Κων)πόλεως υπό της καταρτισθείσης Συμμαχοτουρκικής επιτροπής έπερατώθη εν ταίς γενικαίς αυτου γραμμαίς, κατόπιν μάλιστα των επανειλημμένων συσκέψεων μεταξύ του Στρατηγου Χάρριγκτων και του Ίσμετ πασα. Κατά το σχέδιον τουτο ή εκκένωσις θα συντελεσθή εντός εξ εβδομάδων από της επικυρώσεως της Συνθήκης της Ειρήνης αποχωρούντων των Ιταλικών στρατευμάτων, ειτα των Γαλλικών

και τελευταίων των Άγγλικών. Έν Τουρκικόν Σύνταγμα θα υποδώση τιμάς εις τα αποχωρούντα στρατεύματα.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΕΙΡΗΝΗΣ. — Την 6ην Αυγούστου υπεγράφη εν Λωζαννη υπό των αντιπροσώπων των Ένωμένων Πολιτειών της Άμερικής και της Τουρκίας συνθήκη Ειρήνης των χωρών τούτων. Μετ' αυτης υπεγράφη και σύμβασις περι διαμονής των Άμερικανών εν Τουρκία δι' ης ούτοι απολαμβάνουσι πολλών προνομίων, εις τρόπον ώστε δι' αυτών ν' αντικαθίστανται αι καταργηθείσαι διομολογήσεις, πάντοτε όμως υπό μορφήν ήπιαν. Πλήν τούτου διά της Συνθήκης οι Άμερικανοί φαίνεται ότι επέτυχον και οικονομικά και πολιτικά ώφελήματα εν Τουρκία, ου ένεκεν ή εν Άγκύρα υπό τον Καραβετήρ αντιπολίτευσις σφοδρώς επετέθη εναντίον του Κεμάλ, κηρυχθείσα κατά των παραχωρήσεων τούτων.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΑΡΝΤΙΓΚ. — Την 2αν Αυγούστου απέθανε παθών εκ δηλητηριάσεως ο Πρόεδρος των Ένωμένων Πολιτειών Ούωτερ Χάρντιγκ. Ολόκληρος ο Ευρωπαϊκός τύπος αφιέρωσε μακρά άρθρα διά την καθ' ύλου δράσιν του αποθανόντος Προέδρου, οστις πάντοτε έπρωτοστάτησε εις την υπό των Ένωμ. Πολιτειών ακολουθουμένην φιλειρηνικήν πολιτικήν. Ο αντιπρόεδρος Κέλβιν Κοδλις συμφώνως προς το Άμερικανικόν Σύνταγμα ανέκρηρύχη αυτοδικαίως Πρόεδρος των Ένωμένων Πολιτειών.

Η ΚΑΤΟΧΗ ΤΟΥ ΡΟΥΡ, ΑΙ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ. — Δόγω της γνωστής διαφοράς αντιλήψεων επί των ζητημάτων της εξακολουθήσεως της κατοχής του Ρουρ και των Έπανορθώσεων αι σχέσεις των Κρατών της Άνταντ παρίστανται λίαν τεταμέναι. Μία εκρυθμός έσωτερική κατάστασις άφ' έτέρου επικρατεί καθ' άπασαν την Γερμανίαν. Αδτη

είναι απόρροια της καταπληκτικής πτώσεως του μάρκου, της εργατικής και της αστικής τάξεως μη δυναμένης πλέον ν' αντεπεξέλθῃ εὐχερῶς εἰς τὴν ἀνώμαλον ταύτην οικονομικὴν κατάστασιν. Ἀπεργίαι καὶ ταρχαλα ἐσημειώθησαν, λεηλασίαι ἀποθηκῶν τροφίμων ἐγένοντο, αἱματηραὶ συγκρούσεις ἔλαβον χώραν εἰς πλείστας Γερμανικὰς πόλεις. Αὐτὸ τὸ Βερολίνον παρέμεινεν ἱκανὰς ἡμέρας ἄνευ φωτὸς καὶ ὕδατος λόγῳ τῶν ἀπεργιῶν. Ἡ Κυβέρνησις Κοῦνο μὴ δυνήθεια νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἀρχὴν παρητήθη καὶ διεδέχθη ταύτην ἡ Κυβέρνησις Στρέζεμαν, ἀρχηγὸς τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος συνεργαζομένου μετὰ τῶν σοσιαλιστῶν. Ἡ ἀνάρρησις εἰς τὴν Ἀρχὴν τῆς Κυβερνήσεως ταύτης καθήνασεν ὁπωσδήποτε τὰ πνεύματα ἐν Γερμανίᾳ μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς κατὰ τὸ δυνατὸν οικονομικῆς ἀνορθώσεως ἐν συνδυασμῷ πάντοτε μετὰ τῆς εὐνοϊκῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τῶν Ἐπανορθώσεων καὶ τῆς κατοχῆς τοῦ Ρούρ.

Α. Π.

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΥΜΝΟΝ (ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ)

Συνεχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν συνεντεύξεών μας μετὰ τῶν συνεργατῶν μας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ γυμνοῦ (τοῦ δρόμου).

Πῶς τὸ αἰσθάνεται ὁ ζωγράφος

Ν. Δ. Καλογερόπουλος

—Γυμνόν! ἀλήθεια πόσον μεγάλη εἶναι ἡ λέξις αὐτή. Ἀλλὰ γυμνόν... δὲν εἶναι τὸ ἡμίγυμνον τῶν δρόμων τὸ ἄλλοτε σκανδαλώδες καὶ ἄλλοτε φρικτόν, ἀλλὰ τὸ γυμνόν ἐκεῖνο τῶν ὠραίων, τῶν αἰσθητικῶν ἀντιλήψεων τῶν ἀρχαίων.

Γυμνὴ εἶναι ἡ Ἀφροδίτη, γυμνὸς καὶ ὁ Ἑρμῆς, γυμνὸς ὁ δισκοβόλος, γυμνὸς ὁ Ἐφηβος τῶν Ἀντικηθῶρων γυμνά τὰ ἐφηβικά τῶν ἀετωμάτων τοῦ Παρθενῶνος σώματα!

Ἀλλὰ καὶ ἡ γυμνὴ ἡ τριχωτὴ...γάμπα τῆς τυχαίας σουμπρέτας, γυμνὰ τὰ ὀστέϊνα ὀπίσθια τῶν κόρων τοῦ Θεάτρου, γυμναὶ καὶ αἱ κυρίαὶ τῶν ντάνοιγγ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλήθεια γυμνὴ.

Ἀφήσατε τὴν γυναῖκα νὰ γυμνωθῇ διὰ νὰ... ἀηδιάσῃ ὁ κόσμος.

Π

Ποῦ εἶναι αἱ αἰθέρια ἐκεῖναι νύμφαι τῶν δρυμῶν, τῶν ὁποίων ἡ πλαστικὴ χάρις ἀπεκαλύπτετο μετὰ τὸ ὠραῖον φύσημα τῶν δροσερῶν πνοῶν;

Ποῦ εἶναι αἱ ξανθαὶ Ὠκεανίδες τῶν ὁποίων τὸ ἀγαλμάτινον σῶμα μέσα εἰς τὸ κυανοῦν φόντο τῶν θαλασσῶν ἐφαίνετο ὑπέροχον καὶ γοητευτικόν καὶ εἰς τοὺς θεοὺς;

Ποῦ εἶναι αἱ σημεριναὶ παρθένοι μετὰ τὸ εὐγραμμὸν σῶμα καὶ τὰ στερεὰ στήθη; Ἀντὶ αὐτῶν παρατηρεῖ ὁ ἔχων αἰσθητικὴν τινα ἀντίληψιν ἡμιγύμνουσ με

ἐκζήτησιν ἀμφιβόλου νεότητος γυναίκας νὰ περιφέρουν πανταχοῦ τὸ τριχωτὸν σῶμα των καὶ νὰ μειδιοῦν φιλαρέσκως!

Ὁρισμένως... ἐχάθη τὸ γυμνόν!

III

Καὶ χωρὶς νὰ θέλω ἐνθυμοῦμαι τὰ ὠρατὰ ἐκεῖνα ἀγγελικὰ σώματα, καὶ τῶν Βαλπουργιανῶν νυκτῶν τῶν εἰκόνων τοῦ Γουσταύου Doré, καὶ τὰς ἀγγελικὰς συνοδείας τῶν πινάκων τοῦ ἀπολεσθέντος παραδείσου, καὶ τὰ ὑπέροχα πλάσματα τοῦ Γουίλντου Ρενί καὶ τοῦ Ραφαήλ.

Πόσον μεγάλο εἶναι τὸ γυμνόν καὶ πόσον ἀποθεῶναι!...

Ἀλλὰ μέσα στὸν σημερινὸν ἐκφυλισμὸ καὶ τὸν πραγματισμὸ τῶν γλυπτῶν καὶ τῶν ποιητῶν, οἱ ὅποιοι ὕμνοβον αἰωνίως «τῆς σάρκας τῆς ἀφρόπλαστῆς τῆς κυματισταῖς γραμμαῖς». τί περιμένετε;

Τί περιμένετε θῶν μειράκια τῶν 15 χρόνων φωνάζουν ἀπὸ τὰ παράθυρα κάτω ὅτι ἔχουν μετρέσσαίς;!

Ἄλλοίμονο! Πόσον ἠθικὸν καὶ φιλοπλαστικὸν εἶναι τὸ γυμνόν... τὸ γυμνόν τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν μεγάλων τεχνιτῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ MERCEREAUX

"ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΙΟΝ & Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ,"

(Μελέτη ἢς προτάσσεται ἡ φωτογραφία τῶν πρώτων Ἰδρυτῶν τοῦ Κοινοβίου).

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἱστορίας τῆς φιλολογίας τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου E. Fiquière ἐν Παρισίοις ἐκδοθεῖσα ἡ ἄνω μελέτη τοῦ ἐκ τοσοῦτων ἄλλων γνωστοῦ διὰ τὴν ἐμβριθείαν τῶν γραφομένων του συγγραφέως A. Mercereau ἀποτελεῖ τὸν ἀπολογητικὸν κατὰ τινων λιποτακτῶν ἐξ αὐτῶν τῶν Ἰδρυτῶν του καὶ νοθευτῶν τῆς ἀγνῆς ἰδεολογίας τοῦ Κοινοβίου ὡς τοῦτο τὸ πρῶτον εἶχε δημιουργηθῆ δι' ἀκαταπονήτων προσπαθειῶν καὶ ἀγῶν ἐμπνεύσεων τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ πατέρων καὶ ἀναδόχων.

Ἐν πρώτοις παραπονεῖται κατὰ φινταστικοῦ τινος δημοσιεύματος περὶ τοῦ Κοινοβίου δημοσιευθέντος ὑπὸ τοῦ F. Ruchon, ὅστις ἐκφράζει ἐν αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν R. Arcos τὸν μεταδόντα αὐτῷ τὰς οὐσιώδεις πρὸς συγγραφὴν τοῦ ἀρθρου του πληροφορίας.

Κατόπιν καταφέρεται κατὰ τοῦ L. Durtain, ὅστις διαστρεβλῶνει καὶ αὐτὸς μέρος τῆς φιλολογικῆς ἱστορίας τῆς ἐποχῆς, ἣν ἀρκούτως ἐγγώριζεν, ὥστε νὰ μὴ περιπίπτῃ εἰς λάθη περὶ ταύτην.

Υστερον ἐνδιατρίβει εἰς τὸ δημοσίευμα τοῦ Jean Maxe ὅπερ φέρει τὸν τίτλον «Cahiers de l'Anti-France L'abbaye, le bolchevisme culturel» ἐλέγχων τὸν συγγραφέα ὅτι πολὺ ὀλίγον ὠμίλει περὶ τοῦ τίτλου ὃν ἀνήγγειλεν, πολὺ δὲ περισσότερον περὶ ἄλλων ζητημάτων, ἀσχετῶν πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κηρυχθεῖσαν κοινο-

κτημοσύνην, τὴν ὑπὸ τοῦ Κ. Μάρξ ἀναπτυχθεῖσαν θεωρίαν, τὴν ὑπὸ τοῦ Τολστοῦ προπαρασκευασθεῖσαν, τὴν πραγματοποιηθεῖσαν δὲ ὑπὸ τοῦ Λενιν καὶ ὁργανωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Τρότσκι.

Ἐπίσης διαφεύδει μετ' ἀγανακτήσεως τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφόμενα περὶ μελῶν τῆς Ἑταιρείας ἀνθρώπων οἰκνεσῆγγουοῦντο τελείως κατὰ τὴν ἰδρυσιν αὐτῆς, ἐγένοντο δὲ γνωστοὶ πενταετηρίδας δολοκλήρους μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς.

Κατόπιν τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Maxe δι' ἡ πλάνη του πηγάζει μᾶλλον ἐκ τῶν ἐμπνεύσεων τοῦ Durtain καὶ τοῦ Duhamel ἐλέγχει τοὺς γράφοντας διὰ τὴν διανοητικὴν αὐτῶν πενιχρότητα, διὰ τὴν ἰδιοτέλειαν ἣν καλλιεγοῦν, διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ πονηροῦ αὐτῶν πηρόντος καὶ τοῦ ἀγνοῦ παρελθόντος, διὰ τὴν ἀναισχυντίαν τὴν ἀσύστολον.

Ἀκολούθως περιγράφει συντόμως, ἀλλὰ σαφῶς τὴν ἰδέαν, τὴν ἰδρυσιν, τὰς δυσχερείας, τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὸ τέλος τοῦ Κοινοβίου, οὔτινος καθίσταται ἐνθερμος ὑπερασπιστῆς κατὰ τῆς σκοφαντίας, ὑπέρομαχος κατὰ τῆς ὀδίουργίας.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι σπανίως ἀνεγνώσαμεν τόσον ἐλλεικρινεῖς προθέσεις καὶ παρηκολουθήσαμεν τόσην περὶ πραγματώσεως αὐτῶν ἀδιαπόνησιν. Ἀλλὰ «πολλοὶ οἱ κλητοί, ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί». Καθ' ἣν στιγμήν ἐβλεπέ τις τὴν οὐτοπίαν μεταβαλλομένην εἰς πραγματικότητα ἤρξατο ἡ λιποταξία καὶ ἡ διαστρέβλωσις, οἱ δὲ ἀγαθοὶ πρὶν ἐπαρχιώται—ἐπαρχιώται ἦσαν οἱ ἰδρυσαντες τῷ 1900 τὸ Κοινοβίον—ὄκτι πρῶταγωνιστὰ καὶ ἐννέα δευτεραγωνιστὰ, οἱ ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Κοινοβίου ἐγκωμια-

ζόμενοι, ἐφθάσαν εἰς τὸν χειμῶνα. Τὸ ταμίον εἶχεν ἀποθέματα 9,75 φρ. Ἡ πείνα ἐπέσκηψεν ἡ πίστις καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις δὲν διήρκεισαν πολὺ. Ἦτιο καιρὸς νὰ ἐγκαταλειφθῇ τὸ Κοινοβίον καὶ νὰ μετακομισθῶσι τὰ ὀλίγα ἐναπομείναντα ἐπιπλα εἰς Παρισίους. Τῷ 1910, ὅτε τὸ ἰδεῶδες ἐμειδίασεν ἀπαξ ἔτι τῷ A. Mercereau, ἡ ἐλπίς ὑπῆρξε ματαία, διότι οἱ πρότερον θριαμβευταὶ στρατιῶται του εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ λιποψυχίας. Ὁ Mercereau ἐμεινε σχεδὸν μόνος ὡς ὁ συνταγματάρχης εἰς ὃν οἱ στρατιῶται του ἐφώνησαν μετὰ μίαν ἀγόρευσιν «bravo Colonel», ἀλλὰ τὸν ὁποῖον προελαύνοντα οὐδαμῶς ἠκολούθουν εἰς τὴν μάχην. Δικαία ἀγανάκτησις μᾶς ἀληθῶς ἀγνῆς καρδίας ἐμπνεομένης ὑπὸ ἱερᾶς ἰδολογίας. Ἀγανάκτησις κατὰ πολλῶν συναγωνιστῶν, οἵτινες ἐγκατέλιπον τὸν ἀγῶνα εἰς τὸ κρισιμώτατον σημεῖον τῆς μάχης, ἵνα ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν ἰδιοτέλειαν καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν.

Ἐν ἐπιλόγῳ δ' ὁ συγγραφεὺς ἐπάγεται «Ὅσας οἰκίας καὶ ἄν ἀγοράσωσιν οἱ ἀποτελέσαντες τὸ Κοινοβίον, δὲν θὰ ὠθήσωνι ποτὲ τὸν διανοητικὸν μπολσεβικισμόν μέχρι σημεῖον ὥστε νὰ ἐπιθυμήσωσι νὰ πραγματώσωσι τὴν σοβιετικὴν ἀπαλλοτριωσιν, ἡ δὲ ἀγαθότης των δὲν θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς στομαχοκαλλιεργητικῆς φιλολογίας, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν πραγματικότητα».

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἄνω ἔργου τοῦ κ. Mercereau πείθειαι τις ὅτι πρόκειται περὶ καρδίας ἐκ τῶν ἀγνωστῶν καὶ διανοίας ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ.

I. Δ. ΦΩΚΤΗΣ

ΠΟΤΕΧΝΙΚΑ — ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

Αὐλότοιχε, ποῦ κρέμασες τὸ εὐωδιαστὸ κλω-
[νάρι

τοῦ γιασεμοῦ στὴ στράτα,
μὴν τὸ πιστέψεις νὰ διαβεῖ ξανά καὶ ἀνθόδς
[νὰ πάρει

ἡ ἀχνὴ γαλανομάτα.

Μοῦπαν, λευκὰ τριαντάφυλλα πῶς τώρα τῇ
[μεθοῦνε

καὶ μύρα ἀπὸ λεβάντα,
σὲ μιὰ—τρέμουν τὰ χεῖλη μου καὶ ποῦ τάνι-
[στοροῦνε—

σὲ μιὰ χρυσὴ βεράντα.

Καὶ σύ, φτωχέ, δὲν ἤξαιρες, οἰμένα, κάθε βράδι,
τῇ στράτα πρὶν φωτίσει,
μὲ τί καλὸ νὰ στολιστεῖς μες στὸ γλυκὸ σκοτάδι,
ποῦ νὰ τῇ φχαριστήσῃ.

Οἱ ἀγάπες τάχα ἔτσι περνοῦν μες στὴ ζωῇ
[καὶ πάνε;

Ποῖδς νοῦς νὰ τὸ λογιᾶσει;
Καιτόσο μόνο νὰ κραεῖ κάπου γραμμένον θάνα
κάθε ὁμορφο στὴν πλάση;

Γλυκὰ ποῦ τὴν ἐπρόσμενα στὴ χαμηλὴ τὴν
[πόρτα,

ὀρθὸς ἐκεῖ ἀπ' τὸ δεῖλι,
μὲ μιὰ λαχτάρα νὰ τρυγῶ τὰ δσα πατοῦσε χόρτα,
νὰ τὰ κολλάω στὰ χεῖλη!

Καὶ τώρα, ἐμεῖς καὶ ὁ πόνος μας! Μὴν ἔχει
[ὁ πόνος χάρη,

μαῖμα νὰ βγαίνει ὀπίσω,
κατέβασέ μου, αὐλότοιχε, μάγκάθια ἕνα κλω-
[νάρι,

στὴν ἀγκαλιὰ νὰ κλείσω.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΙΝΑΣ ΠΑΠΑ

ΕΝΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Είναι τὸ τελευταῖο σπιτάκι τοῦ χωριοῦ. Δὲν εἶναι τὸ καλύτερο ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ χειρότερο καὶ ἔπως στέκεται ἀνάμεσα ἴσῳ χωράφια φαίνεται ὅσῳ νὰ κολυμπᾷ μέσα ἴσῳ πρᾶσινα καὶ ἴσῳ χρυσαῖα κύματα, πού τοῦ ἀπλώνουν γύρω του τὰ στάχια.

Εἰς τὸ ἔμπροσθ μέρος ἔχει ἓνα μικρὸ κήπο χωρισμένον ἴσῳ δυὸ μῆνα μικρὸ δρομάκι ἴσῳ μέσῃ. Ἐπὶ δεξιὸ τμήμα εἶναι φυτεμένα μετ' ἐπιμέλειαν διάφορα ἄνθη ἄγρια, πού ἔχουν μεταφερθῆ ἔκει μετ' τὸ χῶμά τους ἀπὸ κορυφῆς βουνῶν κενδοκιμοῦν ἐξ αἰτίας τῆς πολλῆς ἔγνοιας, πού κάποιος ἔχει γιὰ τὰ. Ἐπὶ ἀριστερὸ εἶναι μικρὸς λαχανόκηπος πολὺ περιποιημένος κιατὸς ἀπὸ κάποιον πού ἔχει ὄρεξι νὰ περνᾷ τὴν ὥρα του καλλιεργῶντας.

Οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἀνώμαλοι καὶ βαμμένοι γαλάζιοι. Ἡ σκάλα του, ἂν καὶ μισογκρεμισμένη καὶ χορταριασμένη τόσο, πού νομίζεις, πῶς κανεὶς δὲν τὴν πατεῖ ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα, εἶναι καὶ τὸ μόνο ἐξωτερικὸ λοῦσο τοῦ σπιτιοῦ γιὰ τὴν στηρίζεται ἐπάνω σὲ μιὰ πλατεῖα καμάρα πού δίνει ἀέρα ὡραῖο ἴσῳ σύνολο καὶ θυμίζει σπιτί μεσαιωνικό.

Αὐτὴ ἡ σκάλα καὶ τὸ γαλάζιο χρῶμα τῶν ἐξωτερικῶν τοίχων ἔδωσαν τὴν ἰδέαν σὲ κείνους πού ἐκατοικούσαν αὐτὸ τὸ σπιτί νὰ τὸ βαφτίσουν «Γαλάζιο Πύργο».

Ἄν ἀνεβῆ κανεὶς αὐτὴ τὴν σκάλα θὰ τὸ κάμη μετ' πολλὴ προσοχὴ μήπως πατήσῃ τὰ χόρτα καὶ μετ' βαρεῖα ψυχὴ ἀπὸ τὴν μελαγχολικὴ μυρωδιὰ τῆς ἀγριοσυκιᾶς, πού ἀνάμεσα ἀπ' ὅλα τὰ σκαλοπάτια ξεπετάει ἓνα κλωνάρη της, καὶ πού θυμίζει τόσο τὴν ἐρημιὰ. Ἄν φθάσῃ ἴσῳ τὸ κεφαλόσκαλο, καὶ μὴ ἴσῳ τὴν θύραν, θὰ βρεθῆ ἓνα διάδρομο μετ' τρεῖς θύρας, μιὰ ἀπέναντι ἀκριβῶς, καὶ τοῖς δυὸ ἄλλες ἴσῳ ἀκρες τοῦ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. Δὲν εἶναι κανεὶς αὐτὴ τὴν ὥραν ἴσῳ σπιτί καὶ μπορεῖ νὰ τραβήξῃ δεξιὰ. Θὰ βρεθῆ εἰς ἓνα στενόμακρο δωμάτιο ἀρκετὰ εὐρύχωρο μῆνα μακρὸν τραπέζι ἴσῳ μέσῃ, μιὰ χωριάτικη γωνιά καὶ ἀντικείμενα τέτοια, πού θὰ τοῦ δώσουν ἀμέσως νὰ καταλάβῃ πῶς βρίσκεται σὲ μέρος προωρισμένο γιὰ μαγειρεῖον, τραπεζαρία καὶ διαμέρισμα ὑπηρέσας μαζί.

Δὲν ἐνθουσιάζεται καὶ γυρίζει πρὸς τὴν μεσαία θύραν. Ἐνα ἀσανίδωτὸ τετράγωνο δωμάτιο τὸν δέχεται, πού τὸν πληροφορεῖ μετ' τὸ χωμαῖνο ἔδαφος του καὶ τὰ ἐκφραστικὰ περιεχόμενά του πῶς πρόκειται περὶ δωματίου λουτροῦ. Ἐκεῖ κάθε πρωτὸ βάντζεται ἡ οἰκογένεια—ἐάν ὑπάρχῃ οἰκογένεια—μετ' κρύο νερὸ, χωρὶς καμμιά δυσκολία καὶ μετ' μεγάλη ἀνέσι· τὸ βλέπει ἀπὸ τὸ μούσκεμα τοῦ χῶματος καὶ τὸ ἀναποδογύρισμα διαφόρων πραγμάτων.

Κυττάζει μετ' περιέργεια ἓνα μεγάλο κλουβὶ γεμισμένο

μετ' δροσερὸ χόρτο καὶ περιπλοκάδες, πού κρατοῦν ἐπάνω τους ἓνα καλοθρεμμένο λαγὸ, πού σηκώνεται τρομαγμένος καὶ βουθουνίζει ἀνήσυχος τὸν ἀέρα. Ἀρχίζει νὰ βρίσκῃ γελοῖο τὸν τίτλο τοῦ σπητιοῦ καὶ σκέπτεται, πῶς χωρὶς ἄλλο θὰνε πολὺ ῥωμαντικοὶ ἐκεῖνοι πού τὸ κατοικοῦν ἢ θέλουν νὰ δώσουν κάποιαν ποιήσι ἔστω καὶ μετ' λέξεις ἴσῳ ἄθλιο μέρος, πού εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ κατοικήσουν.

Μετ' τοῖς σκέψεις αὐτὲς πλησιάζει πρὸς τὴν θύραν, πού εἶναι ἀριστερά. Ἐδῶ χρειάζεται νὰνεβῆ δύο ξύλινα σκαλοπάτια καὶ μετ' ἓνα ἐλαφρὸ σπρώξιμο τοῦ ποδιοῦ διαπλατώνεται ἡ θύρα, οἱ ἄνθρωποι πού τὸ κατοικοῦν φαίνεται πῶς δὲν μεταχειρίζονται οὔτε κλειδαριῆς οὔτε σύρτες. Ἀπροσδόκητο φῶς καὶ ἄρωμα ξεχύνονται ὀρηκτικὰ ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ διαμέρισμα, πού τίποτα ξεχωριστὸ ἢ πολὺτιμο δὲν τὸ διακρίνει.

Καὶ ὅμως τὸ κάθε τί πού εἶναι βαλμένο ἢ πεταμένο ἔκει μέσα, ἡ τάξις του ἢ καλύτερα ἢ ἀταξία του καὶ τὸ ἀνακάτωμα τῶν πραγμάτων δείχνουν μιὰ τέτοια ἀφέλεια καὶ χάρι καὶ ξεγνοιασιά, πού διώχνουν κάθε βαρεῖα σκέψι καὶ φέρνουν φαιδρότητα ἴσῳ τὴν ψυχῇ.

Ἐνα μεγάλο δωμάτιο παρουσιάζεται, πού μοιάζει ἴσῳ εὐδουχρία μετ' ὅλα χοροῦ, ἀλλὰ πού σὲ ὅλα τὰ ἄλλα δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὴτῆν.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐπίπλωσι, ἂν ὑπάρχῃ ἐπίπλωσις ἔκει μέσα,—στὴν ἀρχὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καθορίσῃ κανεὶς καλὰ—καλὰ ἐκεῖνο πού ἀμέσως μπορεῖ νὰνετιληφθῆ εἶναι, πῶς οἱ κάτοικοι τοῦ «Γαλάζιου Πύργου» δείχνουν μεγάλη περιφρόνησι πρὸς κάθε ἐπιπλο, πού θὰ ἐδῶρανε ἀδίκως τὸ δωμάτιο καὶ θὰ τοῦ ἀφαιρούσε τὸν ἀέρα καὶ πῶς ἀδιαφοροῦν τελείως γιὰ τοὺς ἀσοδάτιστους τοίχους καὶ τὴν ἀταθάνωτην στέγη· φαίνεται μάλιστα ὅσῳ νὰ μὴ τὸ ἀντιλαμβάνονται κἀν.

Τὸ περίεργο εἶναι πῶς τοῖς ἰδέαις αὐτῆς τοῖς συμμερίζονται καὶ ὅλα τὰ ἀντικείμενα τοῦ δωματίου, πού στέκονται μετ' μιὰ ἀνέσι καὶ μετ' μιὰ ὑπερηφάνεια ἴσῳ μεριά τους ὅσῳ νὰ εὐρίσκοντο ἴσῳ ὡραιότερη θέσι τοῦ κόσμου! καὶ ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ παρτηρήσῃ κανεὶς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, πῶς ἓνα πιάτο μετ' βιτόμουρα καὶ δυὸ ποτήρια νεροῦ, πού εἶναι βαλμένα ἴσῳ πάτωμα ὅσῳ ἐπάνω ἴσῳ τὸ καλύτερο τραπέζι, δὲν εἶναι ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσι τους.

Ἄς κυττάξουμε καλὰ τὸ δωμάτιο. Τέσσερα μεγάλα παράθυρα ἀνοιχτὰ μέρα καὶ νύχτα—ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἓνα—φέρνουν ἴσῳ δωμάτιο ἀδιάκοπα, τὸν ἀέρα τοῦ βουνοῦ, τοῦ κάμπου καὶ τοῦ χωριοῦ. Κάνει ἐντύπωσι τὸ κλειστὸ παράθυρο καὶ τὸ προσέχετε· δυὸ ὀλοστρόγγυλα μάτια ὅσῳ κυττάζουν ἀκίνητα καὶ προσεχτικά, μετ' χωρὶς νὰ

ὅσῳ βλέπουν, εἶναι τὰ μάτια κουκουβάγιας, πού στέκεται ἔκει ἴσῳ συμμαζεμένη στάσι της, μετ' τὴν ἡσυχία, πού θὰ ἐστέκετο ἴσῳ φωλιά της. Κομματάκια ἀπὸ ὠμὸ κρέας καὶ ἓνα δοχεῖο μετ' νερὸ δείχνουν πῶς ἔκει τρέφεται καὶ κοιμάται. Τὰ παράθυρα μένου ἀνοιχτὰ κἀν ἤθελε μποροῦσε νὰ φύγῃ, φαίνεται ὅμως πῶς αἰσθάνεται μεγάλη ἀσφάλεια καὶ μένει. Περὶεργο! αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θάχουν προλήψεις.

Μεταξὺ τῶν δυὸ παραθυριῶν ἓνας μεγάλος καθρέφτης κρυστάλλινος σὲ χρυστὴ σκαλιστὴ κορνίζα, ἀκουμπάει κρεμαστὸς ἓνα βυσσινὶ ὑφασμα μετ' κίτρινα ἄνθη, πού εἶναι κερρωμένο ἴσῳ τοίχῳ, μετ' μεγάλη ἰδέαν τοῦ ἑαυτοῦ του. Εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς εἶναι τὸ μόνο πολυτελὲς εἶδος τοῦ σπητιοῦ καὶ ἴσῳ ἡ μόνη χλιδὴ του. Σὰς κυττάζει μετ' μεγάλη περιφρόνησι καὶ ὅσῳ νὰ ὅσῳ ψιθυρίζει: —«Τί ζητᾷτε ἐσεῖς ἐδῶ μέσα; Πρῶτη φορά ὅσῳ βλέπω ἴσῳ νερά μου».

Κιῶστὸσο θέλει δὲ θέλει ὅσῳ; ἀποδίδει ἀκριδέστατα τὴν ἐκπληκτικὴν φυσιογνωμίαν ὅσῳ.

Κάτω ἀπὸ τὸν καθρέφτη ἓνα τραπέζι σκεπασμένο μετ' ὑφασμα ὅσῳ ἐκεῖνο τοῦ τοίχου, ἔχει ἐπάνω του τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τουαλέττα: βουρτσες, χτένες, πούδρα, ἓνα μπουκάκι κολώνια καὶ ἔτι χρειάζεται γιὰ τὰ νύχια ἀνθρώπου, πού δίνει μεγάλη σημασία σαυτᾶ.

Δυὸ κρεβάτια ἴσῳ δυὸ ἀντίθετες γωνίας τοῦ δωματίου, δείχνουν πῶς δέχονται ἐπάνω τους μετ' μεγάλη, ἀλήθεια, ἐγκαρτέρησι, ἀνθρώπους πολὺ ἀνήσυχους.

Τὸ μαξιλάρι τοῦ ἐνὸς βρίσκεται ἴσῳ τὰ πόδια σὲ σχῆμα καὶ στάσι ἀκαθόριστη· κοντὰ του ἓνα πιάτο μετ' κουκούτσια ἀπὸ κεράσια καὶ μῆνα δαγκωμένο ἄγουρο ἄχλαδι, ἓνα σαλάκι ἄσπρο ῥιγμένο ἴσῳ θέσι τοῦ μαξιλαριοῦ καὶ πολλὰ βιβλία ἀνοιγμένα, ἄλλα κλειστά, ἄλλα ἀναποδογυρισμένα, μερικὰ εἶναι πεταμένα ἴσῳ πάτωμα καὶ ἄλλα ἴσῳ τὴν ἀκρὴν τοῦ κρεβατιοῦ ἐτοιμάζονται νὰ τὰ ἀκολουθήσουν.

Εἶναι περιττὸ νὰ ἐξετάσουμε καὶ τὸ ἄλλο, πού παρουσιάζει τὴν ἴδιαν τάξι καὶ ἐπὶ πλέον τὴν ἐντύπωσι, πῶς μόλις πρὸ ὀλίγου πόδια πολὺ ἀνήσυχον ἐδοκίμασαν ἐπάνω του ὅλους τοὺς χοροῦς. Καὶ εἶναι μιὰ μικρὴ εἰκόνα Ἁγίου πού κρέμεται ἴσῳ κεφάλι τοῦ δεμένη μετ' ἄσπρη κορδέλλα, πού τὸ προστατεύει καὶ στέκεται ἀκόμα ἴσῳ πόδια του.

«Πολὺ φρόνιμοι ἄνθρωποι ἀλήθεια» σκέπτεται καὶ ἀναπνέει βαθεῖα τὸ ἄρωμα πού χύνουν μεγάλα ἐκατόμφυλλα τριαντάφυλλα, βαλμένα σὲ περιεργότατα βάζα καὶ σκορπισμένα εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς κάμαρας. Πλησιάζεις καὶ βλέπεις πῶς αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ στυλινὰ βάζα δὲν εἶναι παρὰ κεινισμένα νεροκολόκυθα κομμένα μετ' τέχνη ἴσῳ στόμιο σὲ τρόπο, πού δύσκολα τὰ ἀναγνωρίζεις.

Ἐπὶ γωνία καὶ κοντὰ ἴσῳ κλειστὸ παράθυρο στέκεται ἴσῳ πάτωμα ἓνα μεγάλο βάζο μετ' ἀνθισμένα κλωνάρια δένδρου, πού ἀκουμποῦν εἰς τὴν στέγη καὶ πού βάντζουν ἀδιάκοπα τὸ πάτωμα μετ' λεπτὰ ἄσπρα ἀνθάρια ἴσῳ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ τοίχου ἀπὸ τὴν μιὰ ἀκρὴν ὅσῳ

τὴν ἄλλη ξαπλώνεται μιὰ χαμηλὴ ἀμπάρα, πού χρησιμοποιεῖται γιὰ βιβλιοθήκη.

Αὐτὰ εἶναι ὅλα τὰ ἐπιπλά τοῦ δωματίου καὶ μόνον καθίσματα δὲν φαίνονται πουθενά, γιὰ τὴν καὶ ἓνα πέτσινο μπαούλο σκεπασμένο μετ' κόκκινο χράμι, ὅσῳ νὰ λήη πῶς εἶναι σοφᾶς, εἰδοποιεῖ συγχρόνως μετ' τὰ δυὸ ἀνοητοσύλια, πού κρατεῖ ἐπάνω του, πῶς δὲν πρέπει νὰ καθήσετε καὶ τοῦ χαλάσετε τὸ κόκκινο πετσί του.

Δὲν προφθάνετε νὰ σκεφθῆτε, πού κάθονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ δυὸ σχοινιά, πού κρέμονται ἀπὸ τὸ μεσαῖο τράβο τῆς στέγης ὅσῳ δίνουν νὰ καταλάβετε μετ' τὰ κρεμασμένα προσκέφαλα, πῶς οἱ ἔνοικοι ἀγαποῦν νὰ αἰωροῦνται!

Νὰ ἄνθρωποι πού δὲν τὰ χάνουν!

Περὶεργο πύργος ὅσῳ τόσο ὀρθάνοιχτος καὶ μετ' μόνους κατοίκους ἓνα λαγὸ καὶ μιὰ κουκουβάγια!

Τὸ ἀνακάτωμα ἐρημιᾶς καὶ ζωῆς ἐδῶ μέσα! Ὅλα σκότη τὴν κάμαρα φαίνονται ὅσῳ τώρα μόλις νὰ ἡσύχασαν ἀπὸ τὴν θορυβώδη καὶ βασιανιστικὴν παρουσίαν κάποιων τυράννων, πού περιμένονται ὅσῳ τόσο μετ' ἀγωνία ἔκει μέσα ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικροπράγματα, πού φαίνονται νὰγαποῦν τοὺς βασιανιστὰς τους καὶ ὅσῳ νὰ ζητοῦν ἀνυπόμονα νὰ ξαναρχίσῃ τὸ γλυκὸ τους μαρτύριο.



— Λοιπόν, πῶς πῆγε σήμερα ἡ δουλειά;

— Θαυμάσια! τρία λιανοτράγουδα κῆνα ὅσῳ ἐπιθαλάμιο, θὰ ἐνθουσιαστῆ ὁ Πολίτης! Τὰ μοιρολόγια σου;

— Μὴν τὰ ῥωτᾷς! Δὲν εἶχα τύχη σήμερα· ἓνα καὶ κῆνο ἀνακατωμένο. Ἡ γρηᾶ δὲν καλοθυμότανε τὰ λόγια καὶ τὰ μπερδεύει. Ξέρεις, ἔχω τὴν ἰδέαν πῶς δὲ θάκλαψε ποτὲ ἴσῳ τῆς ζωῆς τῆς ἡθάρκλαψε πάρα πολὺ.

— Καλὴ ἡ ἰδέαν σου, ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη, ὅποια προτιμᾷς, ἀλλὰ καὶ οἱ δυὸ ἀσυμβίβαστες!

— Καὶ τί λάθος βρίσκεις σαυτό;

— Ἐγὼ; κανένα! μόνο ἡ λογικὴ πού δὲν τὸ παραδέχεται, εἶπε ἡ Κλέα πετώντας τὸ μεγάλο ψάθιο καπέλο της ἐπάνω ἴσῳ κρεβάτι.

— Καὶ ἔχουμε ἐμεῖς λογικὴ; ἀπάντησε ἡ φίλη της σοβαρὰ, σηκώνοντας ἓνα ἀπὸ τὰ πεσμένα ἴσῳ πάτωμα βιβλία.

— Ὅχι βέβαια, ἀφοῦ μᾶς τὴν διδάσκουν, ἀλλὰ ξέρεις τί ἤθελα νὰ πῶ; θυμᾶσαι τὴν Ἡγερίαν;

— Πιθανόν.

— Κάτι μοῦ ἐψιθύρισε γιὰ τὰ μοιρολόγια σου· ὅσῳ νὰ μοῦ εἶπε: «Θὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ ἡ ἴδιαν τὴν ἡμέραν τοῦ φροντιστηρίου της...»

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἄκουσες καλὰ καὶ δὲν ἔχεις καὶ ἀδικο· οἱ νύμφες τὰ λένε λίγο μπερδεμένα. Τὸ σωστὸ ἦτανε νὰκούσης: «Θὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἡμέραν τοῦ φροντιστηρίου σου, θὰ χρειαστοῦν γιὰ τὰ τραγούδια σου!».

— Δὲ μοῦ κάνεις τὴν χάρι νὰ πᾶς νὰ δῆς τί γίνεται στὴν κουζίνα. Ἡρθε ἡ Παγώνια σου; Νομίζω, πῶς ξεχνᾷς, πῶς ἐπὶ τέλους ἐγὼ εἶμαι ἡ φιλοξενούμενη ἐδῶ μέσα!

— Οἱ τρόποι σου μετ' κάνουν νὰ τὸ λησμονήσω! Ἄλ-

λωσ τε σου στέκει τόσο νά είσαι ή Κυρία ! δέν πᾶς ἐσύ ;
— "Αδιόρθωτη ! πᾶμε λοιπόν και οἱ δύο !

Και αὐτό γίνεται κάθε μέρα· ἔρχονται ἀπ' ἔξω και στήνουν και γὰρ εὐτυχῶς πού εἶναι ἴσῃν ὥρα πού πεινάνε, πράγμα πού δέν ξεχνᾶνε, ὅσο σφοδρῆ συζήτηση και ἄν ἔχουν και τότε καταιδάλουν ἴσῃν κουζίνα, πού εἶναι και τραπεζαρία, βοηθᾶνε βιαστικῶς τή γρηγᾶ-Παγώνα πού κοιμάται στή πόδια της — στό στρώσιμο τοῦ τραπέζιου, τρῶνε μέ τή μεγαλύτερη ὄρεξι — παρ' ὅλη τή νύστα της ή Παγώνα μαγειρεύει θυμάσια — και γυρίζουν ἴσῃν κάμαρά τους, ὅπου συνεχίζουν τή συζήτηση και τοῖς περισσότερες φορές τήν τελειώνουν μέ ἄγριο μαξιλάριωμ. Αὐτά διηγούνται τὰ κρεβδάτια, καί τοῖχοι και τήνκαποδογουρισμένα βάζα, καμμιά φορά, ὅταν βροῦν τόν καιρό.

"Αλλά σήμερον δέν ἔχουν καμμιά διάθεσι γιά φιλονικία· κάθε μιὰ ξελαφρώνει τὸ κρεβδάτι της και ξεπλώνεται.

— "Αχ ! τί ἀνάπαυσις ! Δέ μοῦ διαδάζεις τὸ ἐπιθαλάμιό σου, ἔχω διάθεσι νά κοιμηθῶ ! λέει ή μιὰ, πού κατέχει τὸ κρεβδάτι μέ τὸ εἰκόνισμα, διορθώνοντας τὰ μαξιλάρια και ζητώντας νά ξεπλωθῇ, ὅσο μπορεῖ ἀναπαυτικώτερα.

— Οὐφ, καυμένη "Αρη, σέ βρεθήκα ! πάντα σου ή ἴδια νάσαι ! Δέν ἔχεις μιὰ στιγμὴ σοβαρότητος !

— "Αλήθεια ! κιζυτὸ εἶναι τὸ χειρότερο ἐλάττωμά μου ! ἄν μπορούσα κάθε φορά νά εἶμαι κιλλοιωτικῆ θά παρουσίαζα και κάποιον ἐνδιαφέρον, θά ἤμουν και πρωτότυπη· μέ ἔτσι ὅπως ὅπως εἶμαι ή ἴδια και πάντα ή ἴδια κατήνησα μονότονη και σχεδόν πληχτικῆ. "Αλλά δέ μοῦ λές, ἐσύ τί λόγο ἔχεις νά είσαι μελαγχολικῆ ;

— Μελαγχολικῆ ; ποιός σου εἶπε πῶς εἶμαι μελαγχολικῆ ; μόνο πού δέν ἔχω διάθεσι νά γελάσω. Ξέρεις, μοῦ καρφώθηκε ἀπό τὸ πρωτὴ ή ἰδέα, κιζυτὴ τή φορά πρέπει νά προσπαθήσης νά μοῦ τήν βγάλεις, "Αρη, κάμε μου αὐτὴ τή χάρι : "Εγὼ ἀπέθανα ή ή φίλη σου ; !

— Θεέ μου, τί προλήψεις πού ἔχεις ! δέ σου εἶπα πῶς ἀπέθανε ή Φωφώ ; Και δέν της τὸ ἐτηλεγράφησα και της ἴδιας : Φωφώ Πλατίδου, Μαυρομιχάλη 11. «Φωφώ ἀπεβίωσεν» ;

Και δέν μοῦ ἔστειλε συλλυπητήρια, ῥωτώντας μένδιαφέρον και γιά τήν διαγοητικῆ μου κατάστασι ; Τὸ ξέχασες ;

— Τὰ θυμάμαι ὅλα· ἀλλά θυμάμαι και κάτι ἄλλο. Πῶς τὸ ἴδιο βράδυ πού ἔφτασα ἀπέθανε ή μιὰ κουκουδάγια σου και σέρωτησα : ποιὰ ἀπό τοῖς δύο ; και μοῦ ἀπάντησες :

— "Η μιὰ !

— Τὸ ξέρω, σου εἶπα, ἀλλά θέλω νά μάθω, ἄν πέθανε ἐκεῖνη πού ἔλεγες : Φωφώ ή ἐγώ. Και σὺ ἐγέλασες.

— Αἶ καυμέ η, μοῦ εἶπες, ἄφου σὺ ζῆς, σίγουρα ή Φωφώ θά πέθανε !

Ξέρεις, δέ εἶμαι προληπτικῆ· ἀλλά κάτι τέτοια μέ πειράζουν· ἐκεῖνο τὸ «θά», ἀφνης, μέ δαιμονίζει !

Τῶχω σέ κακὸ νά πέθανε ἀκριβῶς ή Κουκουδάγια, πού εἶχε τὸνομά μου.

— Μὰ γιατί θά πέθανε «ἀκριβῶς» ή κουκουδάγια πού εἶχε τὸ ὄνομά σου και ὄχι ή ἄλλη ! δέ σέ καταλαβαίνω ! Κέπειτα σου εἶπα, πῶς θέλεις νά τὸ ξέρω ; "Εσήκωσε τὸ κεφάλι της ἀπό τὸ μαξιλάρι και ἔμεινε καθιστῆ στό κρεβδάτι της.

— "Εγώ, ἐξακολούθησε ζωηρότερα, δέν μπορέσα ποτέ μου νά ξεχωρίσω τοῖς κουκουδάγιας, πού ἦταν ἴσῃν πηλίκια τῶν συμμαθητῶν μου και μέλο πού κάτω ἀπό τὰ γέισα ὑπῆρχον και πρόσωπα... και σὺ θέλεις νά ξεχωρίσω αὐτές, πού ἦταν σέ ὅλα τοῖς ἀπαράλλαχτες ;

"Όταν τοῖς ἀγόρασα ἀπὸ δυὸ χωριατόπουλα, πού τοῖς ἐδασάνιζαν και τοῖς ἐπῆρα μέ τὸ στανιὸ κιδλας, γιατί ἐν τῇ μεταξύ ἦρθε και ή μητέρα τῶν παιδιῶν και ἤθελε και καλὰ νά μοῦ τοῖς πάρη γιά νά «ἐξοικονομῶν» τὰ παιδιὰ της, ἦταγε πολὺ μικρῆς και ἀπαράλλαχτες, σέ βεβαιῶ τόσο ἀπαράλλαχτες, πού σοῦκαναν ζᾶλι.

Εἶπα : θά τοῖς λέω Κλέα και Φωφῶ τὰ ὄνοματα τῶν καλύτερων φίλων μου· ἀλλά ποιὰ θά λέω Κλέα και ποιὰ Φωφῶ δέν ἐσκέφθηκα νά καθορίσω. "Όταν ἐμεγάλωσαν ἐμεγάλωσε και ή ὁμοιότης τους, ἄν εἶναι ποτέ δυνατόν νά μεγαλώσῃ ή ὁμοιότης ἐνός πρὸς τὸν ἑαυτὸ του, τότε συνέθηκε νάρθῃς ἐσύ και νά ψοφήσῃ ή μιὰ.

Τώρα πές μου και σὺ ποιὰ ἀπὸ τοῖς δυὸ ἐψόφησε ! "Εν τοῖς σου λέω και διμῆνω, πῶς ἐψόφησε ή Φωφώ ! Γιατί δέν τὸ πιστεύεις ἀφου σου τὸ λέω ;

Και μέ τὰ τελευταία λόγια ξεπλώθηκε ἴσῃν κρεβδάτι της στενάζοντας.

— Κιζυτὸσο ἔχασα τὸν ὕπνο μου !

— "Απ' ἐναντίας ἐγὼ τὸν ξαναῦρα και γιά τὸ ἐξαιρετικό, ἄν θέλῃς νά μέ κάμῃς νά τὸν ἀπολαύσω, λαμβάνεις τήν καλωσῆν νά κλείσης τὰ ἐξωτερικὰ παραθυρόφυλλα, γιά νά λιγοστήσης τὸ φῶς ;

— Μπᾶ, ξέρεις νά ὑπάρχουν και ἐσωτερικὰ ἴσῃν παράθυρά μας ; τυχερῆ είσαι, δέν τῶχα προσέξει. "Αυτόσο ἄς σου κάμουμε τή χάρι.

Σηκώνεται και περνώντας ἀπὸ τὸ κλειστὸ παράθυρο κάνει μιὰ βαθεῖὰ ὑπόκλισι μπροστὰ ἴσῃν κουκουδάγια :

— Χαῖρε, ἀνοιχτομάτα μου, σέ χαιρετῶ ὡς ἄτομον, πού ἔχεις τήν τύχη νά μέ κυττᾶς χωρὶς νά μέ βλέπῃς και ὡς σύμβολον, πού ἔχεις τήν εὐτυχία νά βλέπῃς χωρὶς νά σοῦ χρειάζεται νά κυττᾶς ! Μεγάλῃ σου ή χάρι ὡς τόσο, ἀπὸ νύχτα σέ νύχτα μονάχα νά δουλεύῃ ὁ νοῦς σου και τὸ μάτι σου και νά σέ λένε σοφῆ· και δυὸ καυμένες φοιτήτριες, πού τὰφῆνουν και τὰ δυὸ νά δουλεύουν και νύχτα και μέρα νά μὴν κατορθώνουν οὔτε ἓνα θέμα τοῦ σχῆλο-Κικέρωνα νά συντάξουν σωστά· ἀλλά πού καταλαβαίνεις ἐσύ ἀπ' αὐτὰ και μάλιστα ἀπὸ μέρα μεσημέρι· au revoir τὰ μεσάνυχτα !

Ξαναυποκλίνεται μπροστὰ ἴσῃν ἀκίνητη κουκουδάγια και κλεί τὰ πράσινα ὀλοκόμματα φύλλα και τῶν τριῶν παραθυριῶν.

— Πῶ, πῶ ! σκοτάδι ! πρώτη φορά πού ἐκλείσαμε ἔτσι !

— Γιατὸ και πρώτη φορά θά ἀπολύσουμε και περιέργο ξαπλώσου ἴσῃν κρεβδάτι σου και κύτταξε γύρω σου.

— Θεέ μου ! Δία μου ! ἤθελα νά πῶ ! δέ σου φαίνεται ὅσῃν νά μᾶς ἐπλημμύρισε τήν κάμαρα μέ χρυσὴ βροχή.

— "Αλήθεια και τί κουτοί, πού εἶναι οἱ ἄνθρωποι, πού ἔχουν τὸ σύστημα νά ταβανώνουν τὰ σπήτια τους. Κύτταξε τί λεπτῆς ἀχτίνες, πού περνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κεραμῦδια· τί θαμπές, πού εἶναι και ὅμως τί λαμπρές πού φαίνονται ἴσῃν σκοτάδι ! κύτταξε και τή λεπτότατη σκόνῃ, πῶς ἀνεδοκατιδαίνει κολυμπώντας μέσα ἴσῃν φῶς !

— Τὴ ἐνθουσιασμός ! λές και είσαι ή Δανάη ! Τὴ κρῖμα νά μὴν ἔχῃ πᾶς πέρασι ὁ Ζεὺς ! θά μᾶς ἐγονιμοποιήσες κάλλιστα τώρα ἓναν Περσέα.

— Βέβια και πρώτη μου δουλειὰ θάταν νά τὸν στεῖλω νά σοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι, συχαμένη !

— "Οχι δά, ἄν ἐμοιάζε στή μαμάκα του, τὸ καλύτερο πού θάχε νά κάμῃ θάταν ν' ἀποκεφαλίσῃ ὁ ἴδιος κέτσι θάχαμε κένα παράδειγμα δικαιολογημένης αυτοκτονίας ἴσῃν ἀρχαιότητα, ἔτσι ἀναδρομικῶς, και ἐπὶ πλέον, γιά νά μιλήσω και ὅσῃν ἄνθρωπος πού ἐνδιαφέρεται γιά τὸν πλουτισμὸ της γλώσσης, θάχαμε και τὸν ἀντίθετο ὄρο τοῦ ναρκισσοῦ ! λίγο τῶχεις ;

— Κιζυτὸσο καλύτερα, εἶναι ὁ μόνος τρόπος νά πάψῃς νά λές κουταμάρες !

Και τὰ κορίτσια κοιμῶνται ἴσῃν, ἐνῶ ή Παγώνα ἴσῃν μαγειριὸ της δουλεύει μέ τὰ χέρια και μέ τὸ νοῦ.

Πλένει τὰ πιάτα, τρίβει καλὰ τὰ μαχαιροπήρουνα, διπλώνει μέ προσοχή τή μεσάλα και κουβεντιάζει κιδλας μέ τὸν ἑαυτὸν της.

«Καλὰ κορίτσια τὰ εὐλογημένα, δύομισυ μῆνες τὰ δουλεύω και κανένα παράπονο ἀπ' αὐτὰ δέν ἔχω. "Αλήθεια, κάνουν καμμιά φορά και τρέλλες· τί νά τοῖς πῆς ! παιδιὰ εἶναι !

— «Αἶ, Παγώνα, μαυτὴ τήν κουτάλα θά μᾶς κενώσης ; δέν κυττᾶς πού τήν ἔχεις ἄπλυτη ;

Κιζυτὸ γίνεται καμμιά φορά, γρηγᾶ εἶμαι και τήν ξεχνᾶω, μὰ αὐτῆς δέν περιμένουν νά τήν πλύνω· ἀνυπόμονα τὰ νεῖατα, δέ φταῖνε, ἄρπάζει ή μιὰ τήν κατσαρόλα, τήν φέρνει στό τραπέζι και κενώνει μονομιᾶς ἴσῃν πιάτα. Τὸ φαί ξεχειλάει, λερώνεται τὸ μεσάλι. Τήν ἄλλη μέρα :

— «Τὴ μεσάλα εἶν' αὐτὴ Παγώνα ; βρώμικη θά μᾶς στρώσης ; βάλε μας μιὰ καθαρῆ !»

«Σηκώνει πάλε ή Παγώνα τὸ τραπεζὶ και τὸ ξαναστρώνει μέ καινούριο μεσάλι. Δυὸ μερῶν μεσάλι και τὸ κάνουν γιά πέταμα. Τὴ νά τοῖς πῆς ;

«Ὡς τόσο μέ ἔχουν ὅσῃν μάννα !

— «Μὴ δέν μπορεῖς, Παγώνα, πιε κρασί νά δυναμώσης. "Εκεῖ ἴσῃν ντυλαπάκι σου ἔχουμε και βράκι.

«'Απὸ φαί τρώω, ὅσο θέλω. "Εγὼ τοῖς φωνίζω, ἐγὼ μαγειρεύω. "Οπως και νά τοῖς τὸ φτειάξω λέξι δέ λένε. Μὰ βάνω κέγῳ ὅλα μου τὰ δυνατό νά τὰ φχαριστήσω.

«Κιζυτὸ τοῦ κύρ γιατροῦ, καλὴ ὥρα τους, τὰγαποῦν

τὰ κορίτσια μου. Τὴ τριαντάφυλλα τοῖς στέλνουν κάθε μέρα ἀπὸ τὸ περιβόλι τους ! Και τοῖς μεγάλες γιορτῆς πού λαχαίνουν, ή κυρία τοῦ γιατροῦ, πού κρατᾶει ἀπὸ τήν "Αθήνα, τὰ καλεῖ νά φᾶνε ἴσῃν σπῆτι τους.

«Κι' ἄλλοι τὰ καλοῦν, μὰ μόνον ἴσῃν γιατροῦ πηγαίνουν».

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ

"Από τις «Ισπανικές Ιστορίες της Ἀγάπης και τοῦ Θανάτου» τοῦ Μπλάσκο Ἰμπανιέθ.

Πέρασα τὸ καλοκαίρι — εἶπε ὁ φίλος Ὁρντιούνα — στή Ναζαρέτ, ἓνα χωριουδάκι παράδω, κοντὰ στή Βαλεντία. Οἱ γυναῖκες πήγαιναν στήν πόλη και πουλοῦσαν ψάρια, οἱ ἄνδρες ἔβγαιναν στή θάλασσα μέ τις μικρῆς τους βάρκες, μέ τὰ τριγωνικὰ πανιά τους, ή τραβοῦσαν τὰ δίχτυα, σὶ ἀκρογιάλι. Και μεῖς, πούχαμε πάει ἐκεῖ γιά μπάνια, περνούσαμε τή μέρα παραδομένοι σὶ τὸν ὕπνο, και τὸ βράδυ, καθισμένοι ἔξω ἀπὸ τήν πόρτα μας, κοιτούσαμε τοῖς φωσφορισμοῖς τῶν κυμάτων, ή σκάζαμε σὶ μούτρα μας χαστούκια, ἀκούοντας τὸ βούυσμα τῶν κουκουπιῶν, πού μᾶς εἶταν ἓνα βασανιστήριον σὶς ὄρες της ἀνάπαυσης.

"Ο γιατρός, ἓνας γέρος τραχὺς και κοροιδιάρης, ἐρχόταν και καθόταν κάτω ἀπὸ τήν κληματαριά μου, και μέ τή σιάμνα ή τὸ καρπούζι πλάι μας, περνούσαμε μαζί τή βραδυὰ, μιλώντας γιά τήν εὐπιστην πελατεῖα του τῶν ναυτικῶν και στεργιανῶν. Κάποτε, κάποτε θυμόμαστε, γελώντας τήν ἀρρώστια της Βιζαντίας, κόρης της Σομπεράνας, μᾶς γρηγᾶς πωλήτριας ψαριῶν, πού χρωστοῦσε τὸ παράνομά της σὶ τὸ πᾶχος της και σὶ τὸ ψηλὸ της ἀνάστημα, καθὼς και σὶ τὸν ἀγέροχο τρόπο πού μεταχειρίζοταν τις συναδέλφισές της, σὶ τὴν ἀγορά, ἐπιβάλλοντας σ' αὐτῆς τις θελήσεις της μέ ἐπιπλήξεις και μαλώματα. Εἶταν ή πιὸ ὄραία κόρη τοῦ χωριοῦ αὐτῆ ή Βιζαντία!... μιὰ μικρῆ μελαχροινῆ πανούργα, μέ τή γλώσσα πολὺ ἀμολημένη, μέ τὰ μάτια ζωηρά, πού δέν εἶχαν παρὰ τήν ὁμορφιά τοῦ Σατανᾶ, μὰ πού μάγευαν, μέ τήν πειραχτικῆ ζωηρότητα της ματιᾶς τους και μέ τὸν ἐπιδέξιον τρόπο πού προσποιόντουσαν δειλία κι' ἀδυναμία, ὅλους τοῖς νέους τοῦ τόπου. Εἶχε ἀρραβωνιαστικὸ τὸν Καραφόσκα, γενναῖον ψαρᾶ, ἱκανὸ νά ταξιθέψει μ' ἓνα ἄπλο δοκάρι, μὰ ἄσχημο, σιωπηλὸ, κ' εἶομο νά παίξει μέ τὸ στυλεῖο. Τήν Κυριακῆ ἔβγαινε περίπατο μαζί της, και ἐνῶ ή κόρη σήκωνε τὸ κεφάλι γιά νά τοῦ μιλήσει μέ ψευτοχαμόγελα παραπονοιαρικοῦ και χαϊδεμένου παιδιοῦ, ὁ Καραφόσκας ἔρριχνε ὀλόγυρά του, μέ τ' ἀλλήθωρα μάτια του, ματιᾶς πού φαίνονταν ὅσῃν νά προκαλοῦσαν ὄλο τὸ χωριό, τοῖς κάμπους, τ' ἀκρογιάλι και τή θάλασσα, ἄν ἤθελαν νᾶρ-

θουν να τοῦ διαφευγέψουν τὴν ἀγαπημένη του Βιζαντίνα!

Μιά μέρα, ἕνα καταπληκτικό νέο ἀκούστηκε στή Ναζαρέτ. Ἡ κόρη τῆς Σομπεράνας εἶχε ἕνα ζῶο μὲς στοῦ σώμα της, ἡ κοιλιά της φούσκωνε, τὸ πρόσωπό της ἔχανε τὸ χρώμα του, οἱ ἀναγούλες της κ' οἱ ξυετοὶ της εἴχανε ριξί σὲ συγκίνηση ὅλην τὴν καλύβα της, κάποιος τὴ μάνα της νὰ θρηνηῖ ἀτελειομένη καὶ τοὺς γειτόνους νὰ τρέχουν τρομαγμένοι. Μερικοὶ χαμογελοῦσαν γι' αὐτὴν τὴν ἀρρώστια. «Νὰ πῆγαιαν ν'ἀλεγειν αὐτὴν τὴν ἱστορία στὸν Καραφόσκα!...» Μὰ οἱ πιδό ἀπιστοὶ ἔπαυαν ν'ἀσπείζονται καὶ νὰ ὑποπιεύονται τῇ Βιζαντίνα, διὰ εἶδαν τὸ ναυτικό, μελαγχολικό κ' ἀπελπισμένο, νὰ μπαίνει στὴ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ παρακαλέσει τοὺς ἀγίους νὰ γιατρέψουν τὴν πολυαγαπημένη του, αὐτὸς πὸν ὡς κείνην. τὴν ἡμέρα, εἶτανε ἕνας εἰδωλόλατρες, ἕνας ἀποτρόπαιος βλάσφημος.

Ἐίτανε μιά παράξενη καὶ τρομερὴ ἀρρώστια ἐκείνη πὸν βασάνιζε τὴ δύστυχη μὲνη. Οἱ χωρικοὶ πιστεύανε σὲ ὑπερφυσικό, πὸς εἶχε ἕνα βάτραχο στὴν κοιλιά. Μιά μέρα, εἶχε πιεῖ ἀπὸ μιά μικρὴ σουβάλα, γινομένη ἀπὸ ἕνα γειτονικό ποτάμι, καὶ τὸ κακὸ ζῶο εἶχε γλυστρήσει σὲ τὸ στομάχι της, ὅπου εἶχε χοντύνει ὑπερβολικά. Οἱ γειτόνισσες, τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο, ἔτρεχαν στὴν καλύβα τῆς Σομπεράνας, γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὴ μικρὴ. Πασπάτευαν σοβαρὰ τὴ φουσκωμένη κοιλιά, καὶ προσπαθοῦσαν νὰ νιώσουν, κάτω ἀπ' τὴ τεζαρισμένη ἐπιδερμίδα τὸ κουνιμένο ζῶο. Μερικὲς, οἱ πιδό γρηγὲς κ' οἱ πιδό πολὺξαιρες, ἔλεγαν μὲ χαυμόγελο θριάμβου πὸς ἴδωσαν νὰ κουνιέται, καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ γιατρικά πὸν θὰ τῆς δίταν. Ἐίταν στὴ μικρὴ κουταλιὲς ἀρωματισμένου μελιού, γιὰ νὰ κάνει ἡ λαίμαργια τὸ ζῶο ν' ἀνέβει ἀπάνω, κ' διὰ, πιδό ἦσυχον, ἀπολιθαινε τὴ χαρὰ τῆς χώνευσης, τὸ πλημύριζαν μὲ χυμο χρομμυδιῶν καὶ μὲ ξύδι, γιὰ νὰ τὸ κάνουν νὰ πεταχτεῖ τὸ γρηγορώτερον ἔξω. Τὴν ἴδια ὡς ἀβίαζιν στὴν κοιλιά τῆς κόρης καταπλάσματα θαυματουργά, γιὰ ν' ἀν' γιάσουν τὸ βάτραχο, μὲ πὸς σὲ μιά τέτοια κακομεταχείριση, νὰ φύγει τρομαγμένος, στυπὸ μπουσκεμένο μὲ ρακὴ, κ' ἀνακατεμένο μὲ λιβάνι, κανάβι βουτηγμένο σὲ κ' τράμι, χαρτιά ὅπου ἕνας κομπογιαννίτης τῆς πόλης εἶχε χαράξει σταυροὺς κ' ἀριθμοὺς μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ Σολομῶντος. Ἡ Βιζαντίνα κουλουριαζόταν μὲ τρεμουλιάσματα ἀηδίας, τινάζονταν ἀπὸ τρομερὲς ἀναγούλες, ὅσιν ν'ἀβίαζε τ'ἀντερὰ της, μὰ ὁ βάτραχος δὲν καταδεχόταν οὔτε τὴν ἄκρη ἐνὸς ποδαριοῦ του νὰ δείξει, κ' ἡ Σομπεράνα συνταραζε γῆ καὶ οὐρανὸ μὲ τίς φωνές της. Ποιὲ τέτοια γιατρικά δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ διώξουν τὸ διαβολικό ζῶο. Καλύτερα εἶταν νὰ τὸ ἀφήσουν ἦσυχον, καὶ νὰ μὴ τυραννοῦν τὴν κόρη, καὶ νὰ τὸ τρέφουν μὲ ἀφθονὴ τροφή, γιὰ νὰ μὴν τὸ τρέφει μόνο μὲ τὸ αἷμα της ἡ φτωχεια, πὸν γινόταν ὅλο ἕνα πιδό χλωμὴ καὶ πιδό ἀδύνατη.

Ἐπειδὴ ἡ Σομπεράνα εἶτανε φτωχεια, ὅλες οἱ φιλενάδες της προθυμοποιήθηκαν νὰ τὴ βοηθήσουν. Οἱ

γυναῖκες τῶν φαράδων ἔφεραν γλυκὰ πὸν τ' ἀγόραζαν ἀπὸ τὰ πιδό φημισμένα ζαχαροπλαστεία τῆς πόλης. Στ' ἀκρογιάλι κάτω, ὕστερα ἀπ' τὸ ψάρεμα, ἔβραζαν κατὰ μέρος γι' αὐτὴν μερικά ψάρια, ἀπ' ἐκεῖνα πὸν κάνουν τὴν καλύτερη σούπα. Οἱ γειτόνισσες τραβοῦσαν ἀπὸ τὸ τσουκάλι τὸν ἀνθὸ τοῦ ζωμοῦ, σὲ πιατέρες πὸν τίς μετέφεραν ἀργὰ-ἀργὰ, γιὰ νὰ μὴ χυθεῖ οὔτε μιά σταλά, στὴν καλύβα τῆς Σομπεράνας. Κάθε ἀπόγεμα, τὰ φιλιζάνια τῆς τσοκολάτας κάνανε παρέλαση, τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο.

Ἡ Βιζαντίνα διαμαρτυροῦταν μὲ πὸς στὴν ὑπερβολικὴ αὐτὴ γενναιοδωρία. Δὲν μποροῦσε πιδό! Εἶχε παραφουσκώσει ἀπ' τὸ πολὺ φαί! Μὰ ἡ μάνα της πρόβαλλε τὸ τριχωτὸ μούσουνο τῆς: «Τρῶε! Σοῦ εἶπα νὰ τρῶς!» Ἡ Βιζαντίνα ἔπρεπε νὰ σκεφθεῖ ἐκεῖνο πὸν εἶχε μὲς στοῦ σώμα της..... Ἡ Σομπεράνα ἐνιωθε μιά συμπάθεια μυστικὴ καὶ ἀκαθόριστη, γιὰ κείνο τὸ μυστηριώδες ζῶο, πὸν εἶχε θρονιάσει μὲς τὰ σπλάχνα τῆς κόρης της. Τὸ φανταζότανε σὲ μναλό της, τὸ βλεπε: εἶταν ἡ περηφάνεια της! Ἐξ αἰτίας του ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε τὰ μάτια καρφωμένα στὴν καλύβα της, κ' οἱ γειτόνισσες δὲν παύανε νὰ τρέχουν μὲ προθυμία σ' αὐτὴν, καὶ παντοῦ, ὅπου κ' ἄν πῆγαινε, οἱ γυναῖκες τὴ σταματοῦσαν σὲ τὸ δρόμο γιὰ νὰ τὴ ρωτήσουν πὸς εἶταν ἡ ὑγεία τῆς κόρης της.

Μιά μόνη φορὰ, κάλεσε τὸ γιατρό, βλέποντάς τον νὰ περνᾷ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της, μὰ δίχως τὴν παραμικρὴ ἐμπιστοσύνη. Ὁ γιατρός ἀκουσε τίς ἐξηγήσεις τῆς μάνας καὶ τῆς κόρης, πὸν πασπάτευε τὴν κοιλιά της ἀπάνω ἀπὸ τὰ ροῦχα της, μὰ ὅταν μίλησε γιὰ μιά ἐξέταση πιδό ἐσωτερικὴ, ἡ περηφάνη δέσποινα τὸν ἔδωξε σχεδὸν μὲ τίς κλωτσιές. Ἄκουε, ὁ ἀναίδης! Ἐτοι, μονομιάς, νὰ θέλει νὰ δοκιμάσει τὴν τέρψη νὰ ἰδεῖ τὴ μικρὴ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, αὐτὴν πὸν εἶταν τόσο τροπαλή, τόσο ἐνάρετη, καὶ πὸν μιά τέτοια πρόταση ἔφτανε γιὰ νὰ τὴν κάνει νὰ κοκκινίσει!

Τὴν Κυριακὴ τ' ἀπόγεμα, ἡ Βιζαντίνα πῆγαινε στὴν ἐκκλησία. Οἱ φιλενάδες της κοιτάζανε μὲ θαυμασμὸ τὴ φουσκωμένη κοιλιά της. Ὅλες τὴ ρωτοῦσαν μὲ ἀχόρταγη περιέργεια γιὰ τὸ βάτραχό της, κ' ἡ Βιζαντίνα ἀπαντοῦσε μὲ ἄτονον ὕφος. Τὴν ἄφηνε ἦσυχον τὴν ὥρα. Εἶχε πολὺ παχύνει, ἀπ' τὴν πολλὴ τροφή πὸν τοῦδινε. Τυραζόταν ἀκόμα, καμιά φορὰ, μὰ τὴν ἐνοχλοῦσε λιγώτερον ἀπὸ πρῶτα. Ἡ μιά ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη, περνοῦσαν τὰ χέρια τους ἀπάνω ἀπ' τ' ἀόρατο ζῶο, γιὰ νὰ τὸ νιώσουν νὰ κουνιέται, καὶ κοιτάζανε τὴ φίλη τους μ' ἕνα εἶδος σεβασμοῦ. Ὁ παππᾶς, ἄνθρωπος ἀγίος, ἀπλοϊκὸς ὅσο καὶ πονετικός, σκεπτόταν μὲ κατάπληξη τὰ παράξενα πράγματα πὸν κάνει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ δοκιμάσει τὰ πλάσματά Του.

Κατὰ τὸ βραδυνό, ὅταν ὁ χορὸς ἔψαλλε μὲ γλυκειὰ φωνὴ τοὺς ὕμνους τῆς Παναγίας τῆς Θάλασσας, κάθε μιά ἀπ' αὐτὲς τίς κόρες σκεπτόταν τὸ μυστηριώδες ζῶο, καὶ παρακαλοῦσε μὲ θέρμη τὴν Παρθένα νὰ ἐλευθερώσει τὸ γρηγορώτερον ἀπ' αὐτὸ τὴ δύστυχη μὲνη Βιζαντίνα.

Ἀπὸ τὴ δημοικότητα αὐτὴ εἶχε κ' ὁ Καραφόσκας ὁ μερδικὸς του. Οἱ γυναῖκες τὸν καλοῦσαν, οἱ γέροι φαράδες τότε σταματοῦσαν γιὰ νὰ τότε ρωτήσουν μὲ βραχνὴ φωνή. «Ἡ κακομοῖρα!» ἀναφωνοῦσε αὐτὸς, μ' ἕναν τόνο ἐρωτικῆς συμπάθειας. Δὲν ἔλεγε περισσότερα, μὰ τὰ μάτια του φανέρωναν τὸ ζωνρό του πόθο ν' ἀναλάβει αὐτὸς τὸ γρηγορώτερον τὴ φροντίδα γιὰ τὴ Βιζαντίνα καὶ γιὰ τὸ βάτραχό της, πὸν τὸν ἀγαποῦσε λιγάκι γιὰτὶ εἶταν δικὸς της.

Μιά νύχτα, πὸν ὁ γιατρός καθόταν μὲ πὸς στὴν πόρτα μου, μιά γυναῖκα ἦρθε νὰ τότε ζητήσει, μὲ μιά μιμικὴ τρομαγμένη καὶ δραματικὴ. Ἡ κόρη τῆς Σομπεράνας εἶταν πολὺ ἀρρωστη: ἔπρεπε νὰ τρέξει νὰ προσφέρει τὴ βοήθειά του. Ὁ γιατρός σήκωσε τοὺς ὄμους. «Ἄ! να! ὁ βάτραχος!» εἶπε, καὶ δὲν ἔδειξε καμιά διάθεση νὰ κουνηθεῖ. Μὰ ἀμέσως ὕστερα, ἔφθασε μιά ἄλλη, μὲ πιδό ζωνρὲς χειρονομίες. Ἡ δύστυχη ἡ Βιζαντίνα! Πέθανε! Οἱ φωνές της ἀκούονταν ἰσ' ὄλον τὸ δρόμο. Τὸ τέρας κοιταβρόχιδε τὰ σπλάχνα της!.....

Ἀκολούθησε τὸ γιατρό, σπρωγμένος κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν περιέργεια πὸν ἔρχοινε σὲ συγκίνηση ὅλο τὸ χωριό. Φθάνοντας στὴν καλύβα τῆς Σομπεράνας, ἀναγκαστήκαμε ν' ἀνοιξώμε δρόμο μὲσα ἀπὸ μιά πυκνὴ παρέα γυναικῶν πὸν ἔφραζαν καὶ γέμιζιν ἀιφρυστικά τὸ ἐσωτερικό. Κραυγὲς ἀγωνίας, οὐ γλιόσιατα σπαρακτικά ἦρχονταν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κατοικίας, ἀπάνω ἀπὸ τὰ περιεργα καὶ τρομαγμένα κεφάλια, κ' ἡ χοντρὴ φωνὴ τῆς Σομπεράνας ἀπαντοῦσε σ' αὐτὲς μὲ ἰκετευτικὰ ξεφωνήματα: «Κόρη μου! Ἄλι μου! Παναγία μου! Δυστυχισμένη μου κόρη!.....»

Ὅλες μαζί οἱ φιλενάδες δέχτηκαν μ' ἐπιβλητικὸ μουρμούρισμα τὴν ἀφιξὴ τοῦ γιατροῦ. Ἡ δύστυχη μὲνη ἡ Βιζαντίνα κυλιόταν χάρμου, μὴ μὲ πρῶντας νὰ ὑποφέρει τέτοιο βασανιστήριο, μὲ τὰ μάτια ἀγριεύοντα, μὲ τὰ χαρακτηριστικά της ὅλα ἀνασαιωμένα. Ἐπρεπε νὰ τῆς κάνει ἐγχείριση, νὰ τῆς βγάλει τὸ γρηγορώτερον αὐτὸν τὸν πράσινο καὶ γλυωδὴ δαίμονα πὸν εἶταν ἕτοιμος νὰ τὴν καταφάει.

Ὁ γιατρός προχώρησε, δίχως νὰ δίνει προσοχὴ στὰ λόγια τους, καὶ πρὶν πάω κοντά του, ἡ φωνὴ του ἀντήχησε μὲσα στὴν ξαφνικὴ σιωπῇ, μ' ἕναν ἀπότομον καὶ ἄθνημον τόνο.

— Θεέ μου! Ἡ κόρη αὐτὴ εἶνε ἕτοιμη νὰ.....

Καὶ πρὶν τελειώσει, ὅλοι μάντεψαν ἀπὸ τὸν τραχὺ του τόνο, τὴ λέξη πὸν ἤθελε νὰ πεῖ. Ἡ παρέα τῶν γυναικῶν, κάτω ἀπ' τὴν ὀρμητικὴ κίνηση τῆς Σομπεράνας, ἀναταράχτηκε ὅπως τὰ κύματα τῆς θάλασσας κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά μιάς φάλαινας. Ἄπλωνε τὰ πρῶτα χέρια της, μὲ τ' ἀπειλητικὰ νύχια τους, μουρμούριζοντας βρονσιές, καὶ ρίχνοντας σὲ τὸν γιατρό φονικὲς ματιές. Ἀησθή! Μεθύστακα! Ἐξὼ ἀπὸ δῶ!..... Ἐφταιγε τὸ χωριὸ πὸν διατηροῦσε ἕναν ἀσεβῆ σὸν κ' αὐτόνε! Εἶτανε ἕτοιμη νὰ τότε φάει ὁμὸ! Ἐπρεπε νὰ τὴν ἀφήσουν ἐλεύθερη!..... Καὶ πάλαψε, μανιασμένη, ἀνάμεσα στίς

φιλενάδες της, ἀλωνιζόταν γιὰ νὰ τοὺς ξεφύγει, καὶ χῶσει τὰ νύχια της στίς σάρκες τοῦ γιατροῦ. Μὲ τίς ἀγριεὶς ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἐδικῆς κραυγῆς της, ἀνακατενόταν τὸ ἀδύνατο βέλασμα τῆς Βιζαντίνας, πὸν διμαρτυροῦσαν ἀνάμεσα στὰ «ἄ! ἄ! ἄ!» πὸν τῆς ἀνέβραζε σὲ τὸ στόμα ὁ πόθος. «Ψέματα! ψέματα! Νὰ φύγει ἀπ' ἔδῶ αὐτὸς ὁ κακὸς ἄνθρωπος! Ὁ κολασμένος! Ὁλα, ὅλα ὅσα λέει εἶνε ψέματα!»

Μὰ ὁ γιατρός πηγαινοερχόταν, ζητώντας νερό, ζητώντας πανιά, ἐρεθισμένος, ἐπιβλητικός, μὴ δίνοντας προσοχὴ στίς φοβέρες τῆς μητέρας, οὔτε στίς θρήνους τῆς κόρης, πὸν ὀλοῖα γινότουσαν πιδό θνητοὶ καὶ σπαρακτικοί. Ξαφνικά, κοκκίνισε, σὸν νὰ τῆνε σκότωναν, κ' ἀκούστηκε ἕνα ψιθύρισμα περιεργείας γύρω ἀπ' τὸν γιατρό, πὸν δὲν μποροῦσε νὰ τότε διακρίνω «ψέματα! ψέματα! Κακὸ ἄνθρωπε! Συκοφάντη!.....» Μὰ οἱ διαμαρτυροῦτες τῆς Βιζαντίνας δὲν ἀντηχοῦσαν πιδό μονάχες. Μὲ τὴ φωνὴ της φωνῇ ἀθῶου θύματος, πὸν φαινόταν σὸν νὰ ζητοῦσε δικαιοσύνη ἀπὸ τὸ Θεό, ἀνακατενόταν τώρα κλαυθουρισμοί, πὸν ἔβγαίναν ἀπὸ πλεμόνια πὸν γιὰ πρῶτη φορὰ ἀνάπνεαν τὸν ἀέρα.

Τότε οἱ φιλενάδες τῆς Σομπεράνας ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν κρατήσουν γιὰ νὰ μὴν πέσει καταπάνω στὴν κόρη της. Θὰ τῆνε σκότωνε! Σκύλα! Ποιανοῦ ἔταν τὸ παιδί!..... Ἀπὸ τὴν τρομάρα πὸν τῆς προσενοῦσαν οἱ φοβέρες τῆς μάνας της, ἡ ἀρρωστη, πὸν μουρμούριζε ἀκόμα μὲ ἀνασαιωγμούς. «Ψέματα! ψέματα!» τέλειωσε μὲ τὸ νὰ ὁμολογήσει μὲ κομμένες λέξεις: «Ἐνα πῆλη-κάρι...ἐκεῖ στὴ «χουέτα»(!).....πὸν δὲν τὸν ξανάδα πιδό...» μὰ ἀπροσέξια τὴν ὥρα πὸν ἔπεφταν τὰ σκοιόδια. Ἀὲ θνητόταν καλά!..... Κ' ἐπέμενε στὴν ἔλλειψη αὐτὴ τῆς μνήμης, σὸν νὰταν μιά δικαιολογία πὸν δὲν εἶχε κανεὶς τίποτα ν' ἀντιτάξει σ' αὐτὴν.

Τὸ πλῆθος ἄδειασε τὸν τόπο. Ὅλες οἱ γυναῖκες εἴσαν ἀνυπόμονες νὰ διαδόσουν τὴν εἰδηση. Τὴ στιγμή πὸν φεύγαμε κ' ἐμεῖς, ἡ Σομπεράνα, ντροπισομένη καὶ μὲ τὰ δάκρυα ποιάμη στὰ μάτια της, θέλησε νὰ γονατίσει μπροστὰ στὸν γιατρό καὶ νὰ τοῦ φιλήσει τὸ χέρι. «Ἄλι μου! Ἄν' Ἀντώνη!..... Ἄν' Ἀντώνη!» Τοῦ ζητοῦσε συχώρηση γιὰ τίς βρονσιές της, κ' εἶταν ἀπελπισμένη λογιάζοντας τὰ σχόλια τῶν χωριανῶν. «Ξαίρουν οἱ κακὲς γλῶσσες τί τίς περιμένει κ' αὐτιές, μιά μέρα!.....» αὐριο οἱ νέοι, πὸν τραγοῦδοῦν, τραβώντας τὰ δάχτυλα τους, κάτω σὲ ἀκρογιάλι, θὰ κάνουν νέα δίσιχα γιὰ νὰ τραγοῦδοῦν!..... Τὸ τραγοῦδι τοῦ βατραχοῦ!..... ὦ! θῆταν ἀδύνατο πιδό γι' αὐτὴν νὰ ζήσει σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος..... Μά, πιδότερον ἀπ' ὅλα, φοβόταν τὸν Καραφόσκα. Γνώριζε καλά αὐτὸ τὸ κίηρος. Θὰ τῆνε σκότωνε, τὴν κακομοιριασμένη τὴ Βιζαντίνα, τὴν πρῶτη φορὰ πὸν θάβγαίγε σὲ τὸ δρόμο. Κι' αὐτὴ ἡ ἴδια, ἀκόμα, θάχε τὴν ἴδια τύχη, γιὰτὶ εἶτανε μητέρα της, καὶ δὲν τὴν εἶχε καλά προσέξει. «Ἄλι μου! Ἄλι μου, δὸν Ἀντώνη!» Καὶ γονατιστὴ, τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάει νὰ ἰδεῖ τὸν Καραφόσκα.

(1) Τόποι κατάφυτοι ὀλόγυρα ἀπὸ μιά πόλη.

Αὐτὸς ποὺ εἶταν τόσο καλός, ποὺ ἤξαιρε τόσα πράγμα-
τα, θὰ μπορούσε νὰ τὸν πείσει, νὰ τὸν κάνει νὰ δοκιμασθεῖ
πὼς δὲ θὰν τις πείραζε, πὼς θὰν τις λησμονοῦσε.

Ὁ γιατρός δέχτηκε τὰ παρακάλια αὐτὰ μὲ τόση
ἀδιαφορία μὲ ὄση καὶ τις φοβέρες, κ' ἀπάντησε ἀπότο-
μα: «θὰ ἴδῳ: εἶνε λιγάκι λεπτό τὸ ζήτημα!» Μὰ σὰ
βρεθῆκαμε στὸ δρόμο, σήκωσε τοὺς ὄμους μ' ἐγκαρτέ-
ρηση καὶ εἶπε: «Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε αὐτὸ τὸ ζῶον!»

Φωνάξαμε τὸν Καρυφόσκα ἀπὸ τὸ Καπηλιό, κ' ἀρ-
χίσουμε νὰ σεργιανοῦμε κ' οἱ τρεῖς μας σὶ ἀκρογιάλι,
σὶ ἡ σκοτεινιά. Ὁ φαρᾶς φαινόταν φοβισμένος, βλέπον-
τας τὸν ἑαυτὸ του ἀνάμεσα σὲ δυὸ τόσο σπουδαῖα πρό-
σωπα. Ὁ Δὸν Ἀντώνιος τοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἀναμφι-
σβήτητη ὑπεροχὴ τῶν ἀνδρῶν, ἀπὸ τις πρώτες πρώτες
μέρες τῆς Δημοουρίας, γιὰ τὴν περιφρόνηση ποὺ ἀξίζουν
οἱ γυναῖκες, γιὰ τὴν ἐλαφρότητά τους. Ἄλλωστε, εἶνε
τόσο πολλές, κ' εἶνε τόσο εὐκόλο ν' ἀντικαταστήσει κα-
νεὶς ἐκείνην ποὺ τοῦ δίνει ἐνοχλήσεις! Καὶ τέλος, μὲ τρα-
χειὰ λόγια τοῦ ἀφηγήθηκε ὅ,τι συνέβη.

Ὁ Καρυφόσκα δίσταζε, σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε
καλά. Τὸ θολωμένο μυαλό του φωτιζόταν ἀργά-ἀργά.
«Θεέ! Θεέ!» ἔλεγε κάθε τόσο, καὶ ἔβλεπε μὲ ὀργὴ τὸ κε-
φάλι του κάτω ἀπὸ τὸ σκουφο του, κ' ἔφερε τὸ χέρι
του στὸ ζωνάρι του, σὰν ν' ἀναζητοῦσε τὸ τρομερὸ του
συλτέιο.

Ὁ γιατρός δοκίμασε νὰ τὸν παρηγορήσει. Ὁ Καρα-
φόσκα ἐπείρε νὰ λησμονήσει τὴν κόρη, καὶ νὰ μὴν κά-
νει πᾶλληκαριές. Αὐτὴ ἢ ὑποκρίτρια δὲν ἄξιζε καθόλου
νὰ πάει γι' αὐτὴν σὶ φυλακὴ ἕνα γενναῖο πᾶλληκαριό
σὰν κ' αὐτὴν. Ἄλλως τε, ὁ πραγματικὸς ἔνοχος εἶταν
ἐκεῖνος ὁ ἄγνωστος ἐργάτης.....Καὶ.....ἐκείνη! Ἡ εὐκο-
λία, ποὺ τὰ λησιμόνησε ὄλα, δὲν εἶταν ἕνα εἶδος δικαιο-
λόγησης;

Βαδίσουμε ὄρα πολλή, κρατώντας ὀδυνηρὴ σιωπή.
Ὁ Καρυφόσκας ἐξακολοθοῦσε νὰ ξύνει τὸ κεφάλι του
καὶ νὰ ψάχνει τὴ ζώνη του. Ξαφνικὰ κ' ἀπότομα μᾶς
ξάφνιασε μὲ τὸ βαρὺ ἤχο τῆς φωνῆς του, ποὺ ἔκραζε
μᾶλλον παρὰ πρόφερε αὐτὲς τις λέξεις, ὅχι πιά σὶ βα-
λεντιανή, μὰ σὶ καστιλιανὴ γλῶσσα γιὰ περισσότερη
ἐπισημότητα.

— Θέλετε.....νὰ.....σᾶς.....πῶ.....ἕνα.....πρᾶγμα; Θέ-
λετε νὰ.....σᾶς.....πῶ.....ἕνα.....πρᾶγμα;

Καὶ μᾶς κοίταξε μ' ἕνα ἐπιθετικὸ ὄφρος, σὰν νὰχε
μπρός του τὸν ἄγνωστο τῆς «Χουέρας», κ' εἶταν ἔτοι-
μος νὰ δρομήσει κατ' ἐπάνω του.

— Ἐ! Λοιπὸν! σᾶς.....λέω, πρόφερε ἀργά-ἀργά,
σὰν νὰμαστε ἐχθροὶ ποὺ ἤθελε νὰ τοὺς ρίξει τὴν ταραχὴ,
σᾶς λέω.... πῶς τώρα.... τὴν.... ἀ γ α π ῶἀκόμα.....
περισσότερο.....

Ἡ ἐκπλήξή μα: εἶταν τέτοια, ὥστε δὲν ξαίγαμε τι
ν' ἀπαντήσωμε, καὶ ἀρκεστήκαμε νὰ τοῦ σφίξουμε τὸ
χέρι.

Μετάφρασις Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ

ΤΑ ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΚΚΑΛΟ

Μωρ' τί κακὸ καὶ φασαρία πάλι
μᾶς πήρανε ταυτιά καὶ τὸ κεφάλι!
Λυσομοναῖά κάθε Σωτήρας καὶ Μεσοσίας
γιὰ κεῖνο δὰ τὸ κόκκαλο τῆς... Ἐξουσίας.

Κι' ὁ Ἀλέξανδρος Ζαΐμης μὲ καημό,
δὸς του, νὰ φτιάσει πολεμᾶ... Συναπισμό
μὰ τάκα-τούκον στὸ γουδι ὄλη μέρα,
ἀντὶ σινάλι, κοπανᾶ φρέσκο ἀέρα.

Μωρέ, τί νέοι ποὺ ξεφυτρώνουν ἄντρες τώρα,
νὰ κυβερνήσουνε καὶ τούτη πιά τὴ χώρα!

Νά οἱ τρεῖς κ' ὁ κοῦκος, ποὺ διαν σφίξουν τὴ
[ῥετσόνα

καὶ γίνουν πῖ καὶ φῖ,
γυροῦν ῥεπουμπλικᾶνοι σὶ τὴν Ἀθήνα
μὲ μύτη κόκκινη καὶ κόκκινο σκουφί.

Νά κ' ἡ παρέα—νὰ μὴ βρέξει, νὰ μὴ σιάξει—
ὅπου θὰ φέρει μιὰν ἀνόρθωση..... μὲ τὰ ἔη.

Νά καὶ τοῦ πάππου μου ὁ παππὸς
μαζὶ μὲ τὸν κύρ Εὐταξία καὶ λοιπούς,
ποὺ μόλις τώρα σκάσαν ἀπ' ταῖγὸ
καὶ τοὺς ταγίζουν ἀραρούτι.

Μὰ νὰ κοί Φιλελεύθεροι, ποὺ τρώγονται καὶ τοῦτοι
καὶ δὲν μπορούν νὰ φτιάσουν Ἀρχηγό.

Γι' αὐτὸ καὶ σὶς ἐφημερίδες δημοσιεύουνε
πῶς μὲ προσόνια... Ὀπλαρχηγὸ γυρεῦννε.

Στὴ Ρούμελη ἰακοῦσαν καὶ σὶ τὴν Πελοπόννησο
οἱ ἀρματολοὶ καὶ κλέφτες πρώτοι-πρᾶτοι
καὶ τώρα κατεβαίνουν ὡς στὸ Διόνυσο
καὶ βάζουν πότε πότε.....ὑποψηφιότη.

Μωρ' τί γλυκὸ-γιὰ τὸνομα τῆς Πανοσίας—
τὸ κόκκαλο ποὺ θὰν' τῆς Ἐξουσίας!

VESPER

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ εἰσπραξίς τῶν συνδρομῶν «Παντο-
γνώστου» Ἀθηνῶν—Πειραιῶς ἀνετέθη εἰς
τὸν κ. Θεόδωρον Ματσαγγόπουλον, παρ'
οὗ δέον νὰ ζητῶσιν ἐκάστοτε οἱ κ.κ. συνδρο-
μηταὶ τὸ δελτίον ταυτότητός του.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

Διηγήματα Σπύρου Π. Δεσσαλέρμου, 1923.

Μὲ τὰ ἔξη διηγήματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ βιβλίον του,
μᾶς παρουσιάζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὸ φιλολογικὸν
ὄρτζοντα ὁ κ. Σ. Δεσσαλέρμος.

Εἶναι πολὺ φυσικὸ, κάθε καινούργιο βιβλίον, ποὺ δὲν
ἔχει ἀκόμη ἀποχτήσει τὴ φήμη τοῦ δοκιμοῦ Λογοτέχνη,
νὰ κινεῖ, τοῦλάχιστο στοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων,
τὴ δυσπιστία καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ τὸ εἰρωνικὸ χαμό-
γελο. Τόσο πολὺ βαλθῆκανε νὰ γράφουμε στὸν τόπο μας
ὄλοι, ἀκόμη κείνοι ποὺ μάθανε δυὸ τρία κολυβογράμ-
ματα, ὥστε θὰ κατανήσει νὰ μὴ βρίσκονται πιά καὶ
ἀναγνώστες, νὰ διαβάζουν τοὺς ἄλλους.

Αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ πεῖ, πὼς πρέπει καὶ κάθε βιβλίον
ποὺ βγαίνει, ὅπως εἶπαμε παραπάνω, νὰ καταδικάζεται
ἀναπολόγητα. Δὲν εἶναι εὐσυνείδητο πράμα. Θὰ εἶταν
ἀδίκημα καὶ γιὰ τὴν τέχνη καὶ γιὰ τὸ συγγραφέα. Οὐτε
καὶ ἡ κριτικὴ, ποὺ χρέος τῆς θὰ εἶταν νὰ πάει στὰ
χέρια τὸ καινούργιο βιβλίον, νὰ δείξει ὄλη τῆς τὴ δυστρο-
πία καὶ τὴν ἀναποδιά, σὲ σημεῖο, ποὺ ν' ἀπχογητέψει
στὰ πρώτα του ἀκόμη βήματα ἕνα συγγραφέα μὲ μελ-
λοντικὴ ἀξία.

Ἐδτυχῶς γιὰ τὸν κ. Δεσσαλέρμον δὲν ὑπάρχει, ἐλ-
πίζω, κανένας τέτοιος φόβος. Γιατί, ὅσο καὶ ἂν ἡ κρι-
τικὴ τοῦ δειχτεῖ αὐστηρὴ σὶ τὴν ἀρχή, δὲ θὰ μπορέσει
ὅμως νὰ τοῦ ἀρνηθεῖ ὄλοτελα τὸ διηγηματογραφικὸ τα-
λέντο.

Διαβάζω μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση τὰ ἔξη διηγήματα
τοῦ βιβλίου του. Μὲ συγκινεῖ ὁ παλμὸς τῆς τραγικότητος
τῶν «Κολασμένων», ποὺ εἶναι τὸ πρῶτο καὶ ἴσως καὶ
τὸ καλύτερο ἀπ' ὄλα. Καλὰ ψυχολογημένα καὶ τὰ «Μιά
ἐξαιρετικὴ γυναῖκα», «Τελευταῖες στιγμές», «Κρασσοκα-
νάτα». Ἀφηγηματικὴ εὐκολία ἀρκετὴ, ἀντικειμενικὴ
γνώση τῆς ζωῆς ἀρκετὰ ῥαφιναρισμένη, προσεχτικὴ
παρατήρηση καὶ μιὰ ὀρμὴ προσπάθειας, ποὺ θέλει νὰ
φτάσει κάτι αἰσθητικῶς ἄρτιο. Αἰσθητὴ ὅμως γενικὰ
εἶναι σὲ μερικὰ μέρη ἢ ἔλλειψη τῆς περιγραφικότητος
καὶ τῆς λυρικῆς ἔκφρασης, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα καὶ τὰ
δυὸ νὰ ὁμορφαίνουν καὶ νὰ τονώνουν τὸ φόντο τῆς διη-
γησις. Κι' ἀκόμη ἀπ' ἄλλο μέρος μιὰ γλωσσικὴ ἀστά-
θεια, ποὺ ἀδικεῖ τὸ στύλ ὀπωσδήποτε.

Ὁ κ. Δεσσαλέρμος στὸ μέλλον ἀσφαλῶς θὰ μᾶς δώ-
σει καλύτερα ἔργα. Τὰ περισσότερα στοιχεῖα, ποὺ ἐμφα-
νίζει τὸ ἔργο του, αὐτὸ τοῦλάχιστο μᾶς κάνουν νὰ πι-
στεύουμε. Μιὰ πιά γενναία προσπάθεια ν' ἀποφεύγει τὰ
παραπάνω ἐλαττώματα, ἕνα προσεχτικώτερο μέτρονμα,
ἕνα πιά ψυχολογημένο ἀκόμη ἄγγισμα τῆς τεχνικῆς χορ-
δῆς, ποὺ ὁ ἤχος τῆς ν' ἀντηχεῖ στὰ βαθύτερα ἄντρα τοῦ
ἔσωτερου κόσμου, αὐτὰ ὄλα μαζὶ θὰ πλουτίσουν ἀδρό-
τερα τὸ ταλέντο του. Στὴν προσπάθεια αὐτὴ θὰ βοηθή-

σει σημαντικὰ βέβαια καὶ ἡ βαθιὰ μελέτη (ποὺ δὲν ἐπη-
ρεάζει ὅμως καὶ τὴν ἀτομικότητα) ὄλων ἐκείνων τῶν συγ-
γραφέων, ποὺ ἔχουν πάει πιά τὴν ἀναγνωρισμένη τους
θέση, ὄχι μόνο στὸ ἑλληνικόν, μὰ καὶ στὸ παγκόσμιον
διήγημα.

PEDRO CAZAS

Διήγημα ὑπὸ Φώτη Κόντογλου, 1923

Ὁ Pedro Casaz εἶναι, ὅπως λέει ὁ συγγραφέας του,
μιὰ «πρωτάκουστη ἱστορία τοῦ Ἰσπανιόλου κουρσάρου,
ποὺ εἶτε ἔζησε τριακόσια χρόνια, εἶτε γύρισε ἀπ' τὸν
Ἄδη, τυπωμένη ἀπὸ ἕνα παράξενο πορτογαλικὸ χειρό-
γραφο, ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Φώτη Κόντογλου στὸ
Οporto».

Μὲ λίγα λόγια τὴν ὑπόθεσίν του.

Ὁ Vaca Gavro, ὁ φανταστικὸς συγγραφέας τοῦ χει-
ρογράφου, εἶναι ἕνας πολυταξιδεμένος, ἀνήσυχος καὶ μι-
σάνθρωπος ἀπόγονος τοῦ Πορτογάλλου κουρσάρου Le-
ocadio Calvo, ποὺ ἀγαπᾶ τὴ μοναξιά καὶ κάτι τὸν
ἐσπρωξε νὰ πάει νὰ ζήσει σ' ἕνα ἐρημικὸ νησί τοῦ
Ἰνδοκίου Ὀκεανοῦ, τὸ Zato. Ἐκεῖ γυρτζεῖται μ' ἕνα
ἀμίλητο, παράξενο καὶ ἀδιάφορον ἄνθρωπο, τὸν Ὅσο,
κι' αὐτὸς μ' εὐχαρίστηση δέχεται νὰ μοιραστεῖ μαζὶ του τὴν
ἐρημιὰ τοῦ Zato. Χιλίζουν λοιπὸν ἕνα μεγάλο καλύδι κ'
ἕνα μικρὸ κελλάρι καὶ περνοῦν ἐκεῖ μιὰν ἡσυχὴ καὶ εὐ-
τυχισμένη ζωὴ. Τὸ χειμῶνα κλείνονται μέσα γιὰ πολλὰς
μέρες ἢ κουμπάνια τους εἶναι πλούσια σὲ ὄλα. Πάντοτε
τὸν Ὅσο τίποτα δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ τὸν βγάλει ἀπὸ
τὴ χάλκινὴ του ἀπάθεια. Ἄν καὶ κοτμογυρισμένος κ'
αὐτὸς, μπορούσε νὰ στοιχηματίσει κανένας, πὼς ἀγιο-
οῦσεν ὄλοτελα τὴν ὕαξη τῶν ἀνθρώπων.

Μιά μέρα—τὸ 1873—οἱ δυὸ ἐρημικοὶ φίλοι ἀποφάσι-
σαν ν' ἀνοίξουν ἕνα πηγάδι, γιὰ νὰ ἔχουν νερὸ κοντά τους,
ὅπως εἶχε πεῖ ὁ Ὅσο. Σκάβοντας ὅμως ἐκεῖ ὁ ἀμίλητος
ἄνθρωπος, ἀνακαλύπτει στὸ βάθος τοῦ λάκκου ἕνα ἀλυ-
σοδεμένο σκελετό, μὲ μιὰ μάρκα στὴ λάμπα τοῦ κρεμα-
σμένου του σπαθιοῦ, καὶ γεμάτος φρίκη ἀρχίζει ἕνα τρο-
μερὸ οὐρλιασμα: «Ἐκούρασέ με, σενοῖρ Leocadio!» Ἡ
θύελλα τὴν ὄρα ἐκείνη ἦταν φρικτὴ. Ὁ Gavro φοβισμέ-
νος γυρτζεῖ νύχτα στὸ καλύδι. Ὁ Ὅσο ἔρχεται τὰ ξημε-
ρώματα. Βαρὺς καὶ ἄγριος, σὲ μιὰ στιγμὴ χτυπᾶ στὸ
πρόσωπο τὸν Gavro. Κ' ἐκεῖνος πυροβολεῖ καὶ τοῦ σπᾶ-
ζει τὸ πόδι. Τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ μὴ βροσανίξεται, τὸν
ἀποτελείωσε μὲ μιὰ πιστολιὰ στὸ στήθος. Μὰ εἶδε τότε
ὁ Gavro ἕνα ἐκπληκτικὸν πράμα. Πάνω στὰ γυμνά στή-
θια τοῦ νεκροῦ ἦταν ζωγραφισμένο ἕνα ἀρμπαλέτο καὶ
γραμμένο τὸ ὄνομα «Pedro Casaz-1530». Ἦταν αὐτὸς
λοιπὸν ὁ παλιὸς τρομερὸς Ἰσπανὸς κουρσάρος, ποὺ σὲ
μιὰ πειρατικὴ ναυμαχία πρὶν ἀπὸ 300 χρόνια εἶχε πιά-
σει τὸν πρόγονόν του Leocadio καὶ τὸν ἐδασάνισε. Τὸν
εἶχε θάψει τότε ζωντανὸν στὴ θέση τοῦ πηγαδιοῦ, στὴ
θέση, ποὺ τὸν ἔσπερε ν' ἀνοίξει τὸ λάκκο!

Μά ποιό είναι τό νόημα τής ιστορίας αὐτῆς τῆς περι-
εργῆς, τῆς ἀπίθανης, πού εἶναι ἔξω ἀπό τοὺς φυσικοὺς
νόμους καί μπαίνει ὀλότελα στό μεταφυσικόν κόσμον; Τί
διήγησι εἶναι αὐτή τέλος πάντων γεμάτη ἀπό συμβολισμό,
μυστικισμό καί παραλογισμό; Μὴν εἶναι ἕνας δραματι-
σμός τῆς συνείδησης, πού ἀγρυπνῆ καί ἀνήσυχη πετάει
στόν κόσμον ἀπό τὰ Τάρταρα ἀλυωτον ἀκόμη τὸ δολο-
φόνο, γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐξιλέωσι ἀπὸ τὸ θῦμα του καί νὰ
βρεῖ ἔτσι τὴν ἡσυχία τοῦ τάφου; Ἡ μὴν εἶναι καί συμ-
βολικὴ παράστασις τοῦ ὀρμέμφυτου καί τῆς ἠθικῆς δύνα-
μης, πού κρατεῖ στή ζωὴ (ἢ στή μνήμη) 300 τόσα χρό-
νια ἕναν κακούργον, γιὰ νὰ βρεῖ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν τιμω-
ρήσῃ ἀλόγιστα (αὐτὸν ἢ τοὺς ἀπογόνους του) μὲ τὸ ἐκδι-
κητικὸ χέρι ἑνὸς ἀπογόνου τοῦ θύματός του; Εἶναι δύ-
σκολο νὰ τὸ βεβαιώσωμε. Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐπιδέχεται
πολλὰς ἐρμηνείας, πού ἀμφιβάλλομεν ἂν ὁ συγγραφέας
τις εἶχε κ' αὐτὸς στό νοῦ του, ὅταν τὴν ἔγραφε.

Ἐνα εἶναι ὅμως βέβαιο, πὼς ὁ «Pedro Cazas» εἶναι
ἕνα ξεχωριστὸ καί παράδοξο βιβλίον, πού μέσα του ἡ φαν-
τασία παλαίθει νὰ φτάσῃ τὸ ἀπειρο. Ὅλα μέσα σ' αὐτὸ
τὸ βιβλίον παίρνουν μιά συμβολικὴ χροιά. Ὅλα εἶναι
μετρημένα καί καλοβαλμένα μάταια θ' ἀναζητήσετε
κάπου τὸ περιττὸ καί τὸ παραπανίσιο. Ἀρχιτεκτονικὴ
θαυμαστή. Ἡ τεχνολογία του, οἱ τύποι του, οἱ βαθιὰ
ψυχολογημένοι, καί οἱ περιγραφές του, μὲ τίς τολμηρὰς
καί ἀδρῆς γραμμὰς, μπορεῖ νὰ θυμίζουσι κάπως τὸν Χάμ-
σον, τὸ Πόε, τὸν Ἀνδρέιεφ, τὸν Οὐέλς· μὰ ἔχουν ἀπά-
νω τοῖς τὴν προσωπικὴ σφραγίδα τοῦ συγγραφέα, πού—
μὰ τὴν ἀλήθεια—δειχνεῖ μιά σπάνιαν ὀρμότητα καί
στή σύλληψιν καί στή φιλοσοφικὴ σκέψιν καί στή γνώσιν
καί στή φράσιν.

Καί σημειώσετε, πὼς ὁ κ. Κόντογλου εἶναι νέος
ἀκόμη. Γι' αὐτὸ καί τοῦ εὐχόμεσθε εὐλικρινά, ἄμπετε νὰ
μὴν τοῦ ἐξατιμῆτε γρήγορα ἢ καινούργια αὐτῆς φρε-
σκιάδα, πού ἔτσι μὲ τὸ ἄπλωμα τῶν φτερῶν του τόσον
εὐεργετικὰ καί παρήγορα σκορπᾷ στή φιλολογία μας.

ΣΤ. ΣΠ.

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑΤΣΗ κλπ.

Ὁδὸς Καλάμεδος 5 (Ἄνω πάτωμα)

Πλήρης κατάρτισις ἐντὸς τριῶν μηνῶν διὰ τὰς ἐπι-
πνηχίω ἐξετάσεις τῶν τελειοφοιτῶν.

Ο "ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ,"

Πωλεῖται μόνον εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν κ. κ.

Γ. Βασιλείου, Θ. Βαφειάδου, Χρ. Γανιάρη, Μ. Ζηνάκη
καί Χρ. Σαλιβέρου.

Ἐκαστον τεύχος ἀντὶ δραχ. 3


ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ
ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ.— Τὰ «Πυροτεχνήματα» τοῦ Ἴτα-
λοῦ Κιαρέλλη συνεχέντρωσαν πολὺν κόσμον, χειροκρο-
τήσαντος σὺν ἄλλοις τὴν ἠθοποιῶν τοῦ κ. Β. Λογοθετίδου
ἐξελισσομένου εἰς πρώτης τάξεως κωμικόν. Κατὰ τὸ αὐ-
τὸ δεκαπενθήμερον ἐδιδάχθησαν ἡ «Κόκκινη λάμπα»
τοῦ Ἴταλου Βερόνα, πλήρης κωμικῶν ἐπεισοδίων, καί ὁ
«Τσαρλατάνος» τοῦ ἱατροῦ Ντὲ Ρότσιλ, κατὰ μετάφρα-
σιν τοῦ κ. Μ. Λιδωρίκη, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς καυτηριάζει
τὰ τῆς ὀργανώσεως τῶν κλινικῶν.

ΚΥΒΕΛΗΣ.— Ἐξηκολούθησαν αἱ παραστάσεις τοῦ
«Ἔτσι εἶνε ἡ Σιμόνη» καί ἐδιδάχθησαν νέα ἔργα ἢ
«Ἐπιστροφή» τῶν Κραζέ καί Φρέρη, ἐν ἧ μίᾳ ἰσχυρὰ
φιλία δυὸ συμπολεμιστῶν καταβάλλει τὸν ἐγωισμόν μιᾶς
γυναίκος, ἢ «Ἡδονὴ τῆς τιμιότητος» τοῦ Λ. Περαντέλο,
ἔργον ἀριστουργηματικόν, καί τὸ «Γιατὶ μεθῶ» τοῦ Κλ.
Τριανταφύλλου. Ἐτοιμάζονται ἢ «Κοκκινότριχα» τοῦ
Ρενάρδ καί ἢ «Χήρα Μάννα» τοῦ κ. Γιάν. Βλαχογιάννη,
δραματικὴ ἠθογραφία.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ.— Ἐδιδάχθησαν ἢ «Ἀθήνα πού γλεν-
τᾷ», τὰ «Καταπότια Σφίγκ» τοῦ κ. Βώττη καί τοῦ μα-
καρίτου Δεπάστα τὰ «Τζιῶτικο Ραβαῖσι», ἐν ᾧ τὸν
Τζῶρτζον ὑποδέεται ὁ πρῶτος διδάξας κ. Γονίδης. Ἐτοι-
μάζονται πυρετωδῶς τὰ «Παναθήναια τοῦ 1923».

ΔΙΟΝΥΣΙΑ.— Ἐπανελήφθη τὸ «Μαῦρο Ρόδο» καί
ἐδιδάχθη ἢ «Μασκωτίτσα» τοῦ Μπρόμμι, μὲ γλυκυτάτην
μουσικὴν καί νέαν τεχνολογίαν καί μὲ ὑπόθεσιν πλήρη
ζωηρότητος καί κωμικῶν ἐπεισοδίων. Προσεχῶς ἢ «Κόρ-
ρη τῆς Ταβέρνας», ἢ ὁποῖα, καθὼς λέγουσι οἱ θεατρικοὶ
κύκλοι, θὰ καταπλήξῃ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ.— Ἐπανελήφθησαν τὰ ἔργα τοῦ
κ. Σακελλαρίδου ἢ «Κόρη τῆς καταιγίδος», ὁ «Βαφτι-
στικός», ἢ «Δαιμονισμένη» καί ἢ «Δις Τόπ-Τόπ». Προ-
σεχῶς θὰ διδαχθῇ ἢ γαλλικὴ ὀπερέττα «Μαντὰμ ντὲ
Τέμπ». Λίαν προσεχῶς ἀναδιδάσεται ἢ νέα ὀπερέττα
τοῦ κ. Σακελλαρίδου «Ἡ ἀγάπη τῆς Ρένας».

ΑΛΑΜΠΡΑ.— Ἀνεδιδάσθη ἀπὸ σκηνης ἢ νέα ὀπε-
ρέττα «Ἀδάμ καί Εὐα», τῆς ὁποίας τὸ λιμπρέττο εἶνε
διασκευὴ τῆς φάρσας τοῦ Πισσὸν «Σφύρα παρτέντσα»,
ἢ δὲ μουσικὴ τοῦ κ. Χατζηαποστόλου.

ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΥ.— Ἐξακλουθοῦν αἱ παραστά-
σεις τῆς ὀπερέττας «Ὁ χορὸς τῆς Τύχης», ὅπου ὁ κ.
Παπαγιάννου καί ἢ κ. Λαουτάρη εἶνε ἀμίμητοι.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.— Προέβαλεν ἐπὶ τῆς ὀθόνης τὸ ὑπέ-
ροχον ἔργον τοῦ Χάουπμαν ὁ «Καμπούρης», ὡς καί
τὸν «Κουρασμένον θάνατον» καί τὸν «Μαχαραγιάν». Εἰς
τὸ Βαριεττὸ ὁ περίφημος γκριμασιὲ Βικτόριους ἀπο-
σπᾷ θαυμασμὸν καί χειροκροτήματα. Ἐπίσης ὁ ταχυδα-
κτυλοργὸς Ὁσάκα μὲ τὸν πολύτιμον καί περιεργον σκη-

νικὸν διάκοσμόν του καί τὰ ὄρατα πειράματά του, προ-
καλεῖ ἐκπλήξεις. Θαυμαστὸν εἶνε, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλ-
λους ταχυδακτυλοργούς λάλους ὅτι τὰ πειράματά του
ἐκτελεῖ ἐν ἀπολύτῃ σιγῇ, ἀγνοῶν τὴν γλῶσσαν.

ΛΟΥΞ.— Προεβλήθησαν ἢ «Ἀνθοπωλῆς τῶν Παρι-
σίων» καί τὸ «Πουλάκι». Εἰς τὸν κινηματογράφον τοῦ-
τον προσετέθη καί ὀλόκληρος ὁ θίασος βαριετῆ τῶν
«Ὀλυμπίων», μὲ τὸ ὄρατον μπαλλέττο του καί τοὺς
ἀκροβάτας του, ἐκτελοῦντας λίαν ἐπικίνδυνα γυμνάσια,
ἐν οἷς καί τὸν «μύλον τοῦ θανάτου».

Ο ΛΥΑΛΙΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

* * Τῆ 13 Ἰουλίου ἐγένετο ὁ ἀεροπορικὸς διαγωνισμὸς τοῦ
γύρου τῆς Ἀγγλίας, διανυθέντων 810 μιλίων, διὰ τὸ κύ-
πελλον τὸ προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Πρῶτος ἐφθά-
σεν εἰς Γλοσκῶδην ὁ ἀεροπόρος Κόρνεϋ μὲ ταχύτητα 168
μιλίων τὴν ὥραν.

* * Κατὰ τὸ γενόμενον ἐν Ρώμῃ ἀγώνισμα πνευμαχίας ὁ
ἰταλὸς Μπαρμπαρέζι ἐνίκησε τὸν Γερμανὸν Ρέζεμαν.

* * Ὁ Πειραικὸς Σύνδεσμος, νικήσας ἤδη πάσας τὰς ἀντι-
πάλους του ποδοσφαιρικὰς ομάδας, ἀνεκηρύχθη πρωταθλη-
τῆς τῆς Ἑλληνικῆς ποδοσφαιρῆσεως τοῦ ἔτους τούτου, λαβὼν
καί τὸ κύπελλον. Δεύτερος ἦλθεν ὁ Πανιώνιος Σύλλογος
Σμύρνης.

* * Εἰς τὴν σκυταλοδρομίαν 400 μ. ἡ δὴμας τοῦ Πανε-
ληνίου Γυμν. Σύλλογον κατὰ τοὺς τελευταίους ἀγῶνας τοῦ
Πανωνίου ἐπέτυχε βεβῶρ 42". Εἰς τὸ αὐτὸ ἀγώνισμα τῶν
ἐν Παρισίοις Ἡμιολυμπιακῶν ἢ Γαλλικῆ δὴμας ἐπρώτευσεν
μὲ 43" 1/5.

* * Τοὺς ἀθλητὰς μας προσέλκει τώρα ὁ ὑγρὸς στίβος τῆς
Φαληρικῆς θαλάσσης, ὅπου ἀθροῖοι καθ' ἑκάστην κατέ-
χονται καί προπονοῦνται εἰς τὴν κολύμβησιν. τὴν κατ-
έδουσι καί τὸ ὀυάτερ πόλο

* * Οἱ τελευταῖοι ἀγῶνες τῶν Παναθηναίων καί τοῦ Παι-
ωνίου ἀνέδειξαν ἀρκετοὺς πρωταθλητὰς. Τὸν κ. Δ. Μα-
ναῖον εἰς τὴν σφαιροβολίαν, τὸν κ. Ἀλ. Κράνην εἰς τοὺς
δρόμους ἀντοχής, τὸν κ. Γ. Ζαχαρόπουλον εἰς τὴν λιθοβο-
λίαν, τὸν κ. Δ. Καραμπάτην εἰς τὴν ἑλλην. δισκοβολίαν,
τὸν κ. Ι. Στάγκαν εἰς τὸ ἄλμα ἀπλοῦν μετὰ φορᾶς, τὸν κ.
Ν. Ζούκιον εἰς τὸ αὐτὸ ἀγώνισμα, τὸν κ. Π. Ρετέλαν εἰς
τοὺς δρόμους 800 μ. καί 1500 μ. καί τὸν κ. Ἀπ. Νικολά-
ιδην εἰς τὸ δέκαθλον.

* * Ὁ Παναγαϊκὸς Γυμν. Σύλλογος καί ἢ Γυμναστικὴ
Ἐταιρεία Πατρῶν ἐκήρυξαν τὴν ἔγωσιν των εἰς μίαν πανί-
σχυρον «Παναγαϊκὴν Ἀθλητ. Ἐνωσιν».

* * Τὸ ἐν Γενεύῃ πρὸ μηνὸς συνελθὸν Συνέδριον τῆς
Διεθνούς Ποδοσφ. Ἐνώσεως ἀνεγνώρισε τὴν Ποδοσφ. Ἐνω-
σιν τῆς Τουρκίας, ἣτις θὰ κληθῇ νὰ μετᾶσῃ οὕτω τῶν ἀγῶ-
νων τῆς 8ης Ὀλυμπιάδος τοῦ 1924. Καί ὅμως διὰ τὴν
Γερμανίαν καί τὴν Ἀυστρίαν τὸ ἀθλητικὸν μπουκουτᾶξ ἐξα-
κολουθεῖ ἀκόμη ἀμελικτον. Καί ὅμως ἢ Ποδοσφ. Ἐνωσις
τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀνεγνώρισθη ἀκόμη!

* * Εἶναι ἀφάνταστος ὁ ἀθλητικὸς πυρετὸς ὄλων τῶν ἐθνῶν
τοῦ κόσμου διὰ τὴν καλύτεραν προπαρασκευὴν τῶν ἀθλητῶν
των, πρὸς συμμετοχὴν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῶν Παρι-
σίων τοῦ 1924. Ἐν Σουηδία καί ἐν Παρισίοις ἐτελέσθη-
σαν ἤδη Ἡμιολυμπιακοὶ πρὸς ἀνάδειξιν πρωταθλητῶν διὰ
τοὺς ἀγῶνας τούτους.

* * Ὁ 17έτης ἰταλὸς ἀθλητῆς Τομάζι εἰς τοὺς ἐν Τρεν-
τίνῳ ἀθλητ. ἀγῶνας διέτρεξε τὰ 100 μέτρα εἰς χρ. 10 4/5".

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Αἱ ἐφαρμογαὶ τοῦ ἀσυρμάτου πολλαπλασιάζονται καταπλη-
κτικῶς. Ἡ διεύθυνσις σιδηροδρόμων Ὀσλεάνης ἐφήρμοσεν εἰς
τὰς ἀμαξοστοιχίας ἀσύρματον τηλεφῶνον, δι' οὗ οἱ ἐπιβάται πα-
ρακολουθοῦν μουσικὰς συναυλίας ἐκτεμπουμένας ἀπὸ τοῦ πύργου
Ἀτρελ.

— Μετὰ τὸν Ἀμουνδσεν, παραιτηθέντα τοῦ ἐγγειρήματος,
ὁ Γάλλος λοχαγὸς ἀεροπόρος Πεγέρ πρόκειται τὸ προσεχὲς ἔτος
νὰ ἐξερευνησῇ τὸν Β. Πόλον, ἀναχωρῶν διὰ 4 ἀεροπλάνων
ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Παρθένου, ὁποῦθεν ὁ Πόλος ἀπέχει 1550
χιλιόμετρα. Διὰ τὴν μετάβασιν καί ἐπιστροφὴν θὰ χρειασθῇ
15—18 ὄρας.

— Ἀμερικανὸς φίλαθλος ἐφόνησε τελευταίως ἐν Ἀνατολ.
Ἀφρικῇ περιεργον θηρίον, ὀνομαζόμενον ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν
«Κέτετ». Τὸ ἀγνωστον τοῦτο θηρίον, ὀμοιάζον πρὸς μικρὰν
βαίαν, ὅταν ἐπιτίθεται, ἀνορθοῖ τὸ σκληρὸν τρίχωμά του καί
λαμβάνει ὄψιν φοικαλέαν.

— Πολλὰ μέρη τῆς Βορ. Θαλάσσης ἐμφανίζονται ἐνίοτε
ἐρυθρὰ εἰς μεγάλῃν ἔκτασιν. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐπιστημό-
νων, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν παρουσίαν ἐκατομμυρίων ὕδρογε-
νῶν ζωύφιων, συγκεντρωμένων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

— Ὁ ἀρχαιολόγος Ντελάτρ, ὁ ἐρευνῶν ἀ τὸ 20 ἔτων ἤδη τὸ
ἐδαφον τῆς Κερχηδόνας, ἀνεκάλυπεν ἐσχάτως κρύπτην πλήρη
ἀρχαίων ἀγαλματιδίων ἐκ «τερρακόττας», ἅτινα παριστοῦν γυ-
ναικεῖαν κεφαλὴν φέρουσαν δίσκον χρησιμεύοντα ὡς θυμιατή-
ριον. Ἡ ὑγρασία ὅμως σημαντικῶς ἐφείρει ταῦτα, ἐφ' ὧν πα-
ρατηροῦνται ἴχνη ζωγραφικῆς καί ἐπιχρυσώσεως.

— Εἰς πολλὰ νοσοκομεῖα τῆς Δανίας γίνονται πειράματα
νεωτῆτις μεθόδου ἱατροῦ τίνος τῆς Κοπεγχάγης, ὅστις διατείνε-
ται ὅτι ἐθεράπευσε τὴν... παραφροσίνην δι' ἐνέσεων μικροβίων
τοῦ ἐλάδου πυρετοῦ. Λέγεται, ὅτι τὰ μεχρὶ τούδε ἀποτελέσμα-
τα εἶνε λίαν παραθαυρατικά.

— Τὸ ὑπουργεῖον Ναυτικῶν τῆς Γαλλίας προέβη εἰς γενικὰς
δοκιμὰς νέας ἀεροπτηρικῆς μηχανῆς, συστήματος Μπεσσόν,
μῆκους 22 μέτρων, μὲ τετραπλᾶς πτέρυγας. Τὸ ὕδρονάπλον
τοῦτο εἶνε θαῦμα τέχνης καί τελειότητος, μὲ διαμέρισμα 30 ἐπι-
βατῶν καί ἀσύρματον τηλεγράφον.

— Ὁ δόκτωρ Βορονόφ, ὁ διάσημος μεταμοσχευτῆς τῶν
ἀδένων τοῦ πιθήκου, εἰς τὸ Διεθνὲς χειρουργικὸν συνέδριον τοῦ
Λονδίνου ἀνεκοίωσεν, ὅτι μεχρὶ Νοεμβρίου θὰ τελειοποιήσῃ
τὴν μεθόδον του τῆς ἀνανεώσεως τόσον εἰς ἀνδρας ὅσον καί
εἰς γυναῖκας.

ΤΕΧΝΗ

Εἰς πίναξ, ὁ «Χριστὸς στὸν Γολγοθᾶ», τοῦ μεγάλου ζωγρά-
φου Δομενίκου Θεοτοκοπούλου (Γκρέκο) ἐπωλήθη ἐσχάτως ἐν
Λονδίῳ ἀντὶ 185 χιλ. φρ. Εἶνε ἀντιγραφή τῆς περιφήμου εἰ-
κόνο, ἣτις στολιζεῖ τὸ σκευοφυλάκιον τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ
τοῦ Τολέδου.

— Ὁ κ. Β. Ἐρβερετ, διεθυντῆς τῆς ὀρχήστρας τοῦ Πάρκ
Θήρατ τῆς Ν. Ὑόρκης λαμβάνει ἐτήσιον μισθὸν 75 χιλ. δολ-
λάρια.

— Ἐν Παρισίοις ἢ θεατρικὴ διακοσμητικὴ εἰσήγαγε τοὺς
φωσφορισμοὺς ἐπὶ τῆς αὐλαίας καί ἐπὶ τῶν χορευτριῶν, αἵτινες
χορεύουσαι εἰς τὸ σκότος, ἐμφανίζονται ὡς διαβολικὰ φωτεινὰ
ὄραματα. Χρησιμοποιοῦνται ἀλλὰ ῥαδίον, ὑπεριώδεις ἀκτίνες
κλπ. διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν φωσφορισμῶν τούτων.

— Ἀπαντες οἱ πρὸ τοῦ 1830 ἀνεγερθέντες ναοὶ τῆς Ἀττι-
κῆς ἐκηρύχθησαν ἐσχάτως μνημεῖα βυζαντιακῆς τέχνης καί κα-
τὰ συνέπειαν ἀπηγορεύθη ἰδιαιτέρως ἐπισκευὴ των. Οἱ ναοὶ οὗ-
τοι συμποσοῦνται εἰς 250.

— Διεθνῆς ἐκθεσις φωτογραφίας καί κινηματογραφίας ἐγέ-
νετο εἰς τὸ Τουρῖνον. Ἐκτὸς τῶν ἐκθεμάτων, διοργανώθησαν
διαγωνισμοὶ ταινιῶν, ὡς καί διάφοροι εἰδικαὶ κινηματογραφι-
καὶ διαλέξεις εἰς ὅλας τὰς γλώσσας.

— Ὁ διάσημος κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου Μάξ Λίντερ
ἐνυμφεῦθη τὴν δεσποινίδα Νινέτταν Πήτερς.

— Τούναντιον, η αμερικανική καλλιτεχνική του κινηματογράφου Πόλα Νέγκρι αγγγέλλει ότι ο γάμος της με τον συνάδελφόν της κομικόν Σαρόλντ δεν θα γίνει, διότι, καθ' ἄ βεβαίον, εἶνε μὲν θελκτικὸς, ἀλλὰ πολὺ δέσφθιμος.

— Ἐν Μονασουίτῃ ἀνηγγέθη ὁ ἀνδρῖας τοῦ ἤρωος τῆς Ἀλαμάνας Ἀθανασίου Διάκου, ἔργον τοῦ γλύπτου κ. Δημητριάδου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

— Ἀπέθανεν ἐν Λισσαβῶνι ὁ ποιητὴς Γκέοργκ Χουγκέρο, ἡ δὲ κηδεὶα του ἐτελέσθη δημοσίᾳ δαπάνῃ.

— Ἡ Γαλ. Ἀκαδημία ἀπένευε τὸ ἔφρετινὸν βραβεῖον τοῦ «μυθιστορημάτος» (5 χιλ. φρ.) εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ «Κυρίου ντὲ Λουρντίν» Ἀλφόνς ντὲ Σατοβριάν διὰ τὸ τελευταῖόν του ἔργον «Δά Μπριέρο».

— Ὡσαύτως ἀπένευε τὸ βραβεῖον τῆς φιλολογικῆς ἀξίας (10 χιλ. φρ.) δι' ὄλον τὸ ἔργον του, λυρικὴν καὶ δραματικὴν ποιήσιν, εἰς τὸν ποιητὴν Φρανσ. Πόρς.

— Ἡ αὐτὴ Ἀκαδημία ἀπένευε τὸ βραβεῖον τῆς Γαλλικῆς γλώσσης (10 χιλ. φρ.) εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Λαβάλ, τοῦ Κερπέκ καὶ τοῦ Μοντρεάλ.

— Ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἦνωμ. Πολιτειῶν ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν διδασκαλίαν τῶν ξένων γλωσσῶν εἰς τοὺς ξένους κατόικους τῆς Δημοκρατίας.

— Ἀπέθανεν ὁ Ἀργύρος Ἐφταλιώτης, ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τοῦ δημοτικισμοῦ καὶ συγγραφεὺς τῶν «Φυλλῶδων τοῦ Γέρω Δήμου» τῆς «Ἱστορίας τῆς Ρομιοσύνης» καὶ τῆς ποιητικῆς συλλογῆς «Παλιοὶ Σκοποί». Διέμενε τελευταίως εἰς Ν. Γαλλίαν.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ὁ ἀποθανὼν Πιέρ Λοτί εἶχεν εἰς Ροσεφόρ βίλλαν με τραπεζαρίαν Λουδοβίκου ΙΑ', δωμάτια Πομπανούρ, μουντουάρ ιαπωνικὸν καὶ καπνιστήριον ἀντολικόν. Ἡ βίλλα αὕτη, ποῦ ἱστορεῖ τόσας ἐν αὐτῇ δεξιώσεις, ἤδη πωλεῖται.

— Οἱ λογαριασμοί, οἱ ὁποῖοι συνεισροεῦθησαν ἐν Γαλλίᾳ, διαρκούντες τοῦ πολέμου, καὶ ὧν ἐπίκειται ἡ ἐξέλεξις σχηματίζουν ὄρος, τοῦ ὁποῖου ὁ ὄγκος συμποσοῦται εἰς 2480 κυβικά μέτρα.

— Καθ' ὄλον τὸ εἰκοσιτετράωρον τῆς 13 Ἰουλίου κατηναλώθησαν ἐν Παρισίῳ, λόγφ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀφορήτου καύσωνος, 6 ἑκατομ. ποτήρια ζύθου.

ΕἰΔΗΣΕΙΣ

6000 σημαῖαι καὶ 40000 παρασημοφορημένοι πρῶνι μαχηταὶ τοῦ Πιάβε συνεκεντρώθησαν τὴν προπαραλθοῦσαν Κυριακὴν ἐν Ρώμῃ καὶ ἔωρτασαν τὴν ἐπέτειον τῆς νίκης τῶν ἰταλικῶν ὀλων, ἥτις ἐξησφάλισε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἰταλίας. Παρέστησαν ὁ Βασίλευς καὶ ὁ πρωθυπουργὸς κ. Μουσσολίνι, ἐκφωνήσας καὶ λόγον ἀπὸ ἐξώστου.

— Τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον συνέργεται ἐν Βιέννῃ τὸ Β' Διεθνὲς Ἀστυνομικὸν Συνέδριον, οὗ σκοπὸς ἡ ὀργάνωσις ἐνιαίας διεθνούς πάλης κατὰ τοῦ τύπου τοῦ «Διεθνούς ἐγκληματίου», ἡ χρησιμοποίησις μιᾶς γλώσσης διὰ τὴν συνεννόησιν ὀλων τῶν ἀστυνομιῶν κλπ. Τὴν Ἑλλάδα θ' ἀντιπροσωπεύσῃ ὁ κ. Α. Γαρδίκας.

— Εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἱστορικὸν καὶ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον ἐκομίσθη ἡ κλίνη στρατοπεδίας τοῦ Λόρδου Βύρωνος, ἐφ' ἧς οὗτος εἶχεν ἀποθάνει ἐν Μεσολογγίῳ.

— Τὰ Σοβιὲτ μεταβάλλοντα στάσιν ἀπέναντι τῆς θρησκείας, ἦν σήμερον θεωροῦσιν ἀνεκρίστον, ἤρξαντο ἐπιδιώκοντα συμβιβασμὸν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

— Ὁ γνωστὸς γάλλος μυροπώλης Κοτύ, συντάκτης τῶν ἄρθρων τοῦ «Φιγκαρό», ἐξελέγη μέλος τῆς Γαλλικῆς Γερουσίας διὰ τὴν Κορσικὴν.

— Ἡ σύζυγος τοῦ Κεμάλ Λατιφέ χανοῦ ἔλαβε 39 δευτεροβαθμίους πῆφους, ἐκλεγείσα ἀντιπρόσωπος ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Κοινοβουλίῳ. Εἶνε ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Προφῆτου μωαμεθανίς, ἥτις ἀποκτᾷ πολιτικὰ δικαιώματα.

— Τὸ κόμμα τῶν Φασιστῶν ἐν Ἰταλίᾳ περιλαμβάνει, ὡς λέγεται, ἐν ἑκατομύριον ἐγγεγραμμένων μελῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

66). Μόσχος Ἡλίας ἢ Δέος ἐκ Κρήτης ἀκμάσας κατὰ τὸ β' ἡμισυ τῆς ΙΖ' ἑκατ)δος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Παναγιώτου Δοξαρά. Περί τῶν ἔργων καὶ τῆς τέχνης τῶν ἔργων οἱ Δε-Βιάζης («Ἡμερολ. Σκόδου 1900»), Ἡ. Τσιτσέλης («Κεφαλλ. Σύμμικτα» σ. 493), Δ. Πελεκάσης («Πινακοθήκη» τεύχ. 183 καὶ «Μοῦσαι» τεύχ. 656). Λ. Χ. Ζώης («Πινακοθήκη» τόμ. Η' καὶ «Μοῦσαι» τεύχ. 654...) καὶ Ν. Δ. Καλογερόπουλος (ἐνθ' ἀνωτέρω).

67). Μόσχος Ἰωάννης τοῦ Ἡλῖα ἀκμάσας περὶ τὸ 1708-1725. Περὶ τοῦ ζωγράφου τούτου ἔχοντος ἐξαιρετικὴν τέχνην εἰς μικρογραφικὰς συνθέσεις, ἔγραψαν οἱ Πελεκάσης καὶ Καλογερόπουλος ἐνθ' ἀνωτέρω.

68). Μούσουρας Διονύσιος. Ἐν σελ. 23-24 τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης Γρουπάρη ἀναγινώσκειται, ὅτι, τῷ 1856, τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης ἐπεσκεύασεν ὁ ζωγράφος Διονύσιος Μούσουρας.

69). Μπόρης Ἀντώνιος τοῦ Μιχελῆ ἐκ Χανίων ἀκμάσας κατὰ τὸ α' ἡμισυ τῆς ΙΖ' ἑκατ)δος. Ἐκ τοῦ ἔργου του, διακρινόμενον εἰς μικρογραφικὰς ἐπεικονίσεις, ἡ ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἀγ. Πάντων δεσποτικὴ, ἡ παριστάσα τοὺς Ἀγ. Πάντας, καθαρῶς αὐστηρᾶς Κρητικῆς τέχνης εἶναι ἐκ τῶν καλλιτεχνικῶν κειμηλίων τῆς Ζακύνθου, τὴν δὲ ἐπιγραφὴν αὐτῆς (βλ. περιόδ. Ζακ. «Αἰ Νύμφαι» ἀρ. 11) δι' εἰδικοῦ τρόπου καθάρσεως, ἀνεκάλυψεν ὁ Δ. Πελεκάσης. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ ὑπῆρχον καὶ δύο ἄλλα ἔργα τοῦ Μπόρη, νῦν μετακομισθέντα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Παντοκράτορος, χρησιμεύοντα ὡς Βυζαντ. Μουσεῖον, αἱ δεσποτικαὶ εἰκόνας τῆς Θεοτόκου βροφοκρατούσης καὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀμφότερα ἐνεπίγραφοι. Ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ Προδρόμου, δεσποτικὴ ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἀγ. Πάντων, ὑποτίθεται ὡς ἔργον τοῦ αὐτοῦ ἀγιογράφου, διότι διακρίνεται ὁ χαρακτήρ τῆς τέχνης του.

70). Νίκας (βλ. Πλέσσας.)

71). Νυάγτας (βλ. Γκάγτας.)

72). Νομικὸς Δημήτριος τοῦ Γεωργίου(;) ἀκμάσας κατὰ τὸ α' ἡμισυ τῆς ΙΗ' ἑκατ)δος. Ἐν συμβολαίῳ (ουμβ)γρ. Ν. Τετράδης σ. 20) οἱ ἱερ. Ἀντ. Νοταρᾶς καὶ Δημ. Νομικὸς τοιχογράφοι συνεφώνησαν, τῇ 31 μαρτ. 1730, νὰ μεταβοῦν εἰς Λευκάδα (Ἀγ. Μαύραν) καὶ ἀλλάξου πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἀγιογραφικῆς τέχνης τῶν, ἐκ δὲ τῶν ὠρελειῶν νὰ λαμβάνῃ δύο μέρη ὁ Νοταρᾶς καὶ τρία ὁ Νομικὸς.

73). Νομικὸς Δημήτριος τοῦ Ἰωάννου(;) λεπτογράφος, ἐφ' οὗ ἐπέδρασαν ἡ ἰταλικὴ τέχνη. Οὗτος μετὰ τοῦ Ἰω. Μόσχου καὶ Σταυράκη ἠκολούθησεν ἕκαστος ἰδίαν τεχντρολίαν. Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τῆς κόμης Γαλάρου Μεγάλου ἐπὶ δεσποτικῆς εἰκόνας τοῦ ΧΡ. φέρεται ἡ ἐπιγραφὴ: *χειρ δημητρίου νομικοῦ*. Ὁμοίᾳ ἐπιγραφῇ φέρεται καὶ ἐπὶ εἰκόνας τῆς Κοιμήσεως ἐν τῷ δμωνύμῳ ναῷ τῆς κόμης Μπελούση. Ἐπὶ δὲ τῆς δεσποτικῆς εἰκόνας τοῦ Ἀγ. Χαράλαμπος ἐν τῷ δμωνύμῳ ναῷ, φερούσης καὶ 12 εἰκονίδια μετὰ τῶν μαρτυρίων

τοῦ Ἀγίου, ἀναγινώσκειται ἡ ἐπιγραφὴ: *χειρ νομικοῦ δημητρίου, 1828 νοεμβρ. 24.*

74). Νομικὸς Ἰωάννης ἢ Γιάννος ἀγιογράφος ἀπαντᾷ ἐν συμβολαίῳ τῆς 20 φεβρ. 1673 (βλ. σ.) γρ. Ν. Νομικόν.)

75). Νοταρᾶς Ἀντώνιος, (βλ. Νομικὸς Δημήτριος.)

76). Ξένος Γεώργιος ἱερεὺς. Εἰς τὸν κώδικα τῆς μονῆς Ἀγίου Γεωργίου τῶν Κρημνῶν (σ. 41) γράφεται: *1819 ὀκτ. 2. Διὰ ὅσα ἐμέτρησε τοῦ ἱερέως Γεωργίου Ξένου γιογράφου διὰ φατοῦρο, κολόρα καὶ ἐξοδα ὀποῦ ἔκαμε, κατὰ τὴν νότα 2 αὐθ. 1818 γρόσια 138 καὶ παράδες 33, στένονν τάλλαρα 24 καὶ παράδες 33.*

77). Παπαδόπουλος Γεώργιος τοῦ Σπυριδῶνος. Διὰ συμβολαίου ἀπὸ 2 νοεμβρ. 1812 οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ Ἀγ. Νικολάου τῆς κόμης Μουζάκη συμφωνοῦσι μετὰ τοῦ Παπ. νὰ ζωγραφίσῃ τὰς 7 θύρας τοῦ νέου τέμπλου, ἄνω τῶν βημοθύρων, καὶ νὰ ἱστορήσῃ εἰς αὐτὰς τοὺς ἔξ ἱεράρχας καὶ ἐν τῷ μέσῳ τὴν Ἀνάληψιν, ὡς ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἀγ. Πάντων τῆς πόλεως, με χρώματα ἐκλεκτὰ καὶ χωρὶς χρυσάφι καὶ νὰ δώσουν δι' ἑκάστην εἰκόνα γρόσια 36 (βλ. σ)γρ. Λ. Χαλικιᾶν σ. 110).

78). Παπαντώνης Θεόδωρος ὑποδιάκονος. Ἐπὶ εἰκόνας τοῦ Προδρόμου καὶ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης τῆς κόμης Γερακαρίου ἀναγινώσκειται ἡ ἔξῃς ἐπιγραφὴ: *.. απλῆ χειρ θεοδώρου υποδιακόνου του παπαντωνι.* Ἐν δὲ τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Νικολάου τῶν Γερόντων ἡ δεσποτικὴ εἰκὼν τοῦ ΧΡ. φέρει ἐπιγραφὴν: *χειρ θεοδώρου υποδιακονου Παπαντωνη του επιλεγόμενου Γεωργανᾶ.* Ἐν τῷ κώδικι τοῦ αὐτοῦ ναοῦ (σ. 116) εὐρίσκω τὰ ἔξῃς: *1726 μαγίου πρώτη ἐσθραστίκαμε με τὸν ὑποδιάκον Θεόδ. παπαντωνῆ νὰ μᾶς ἐφύαση τρεῖς εἰκόνας δεσποτικῆς, τὲς πόριες, ποδιῆς καὶ ἔντεκα ἑορτῆς, ὅλα με φῖνα κολόρα καὶ χρυσάφι, χωρὶς κανένα ὀμπλιγο δικὸ καὶ, παρὰ νὰ τοῦ δίνουμε τὰ σανίδια καὶ πανί, νὰ τὸν δώσουμε διὰ τὴν αὐτὴν φυάσι τζεκνία χρυσᾶ τριάνα...*

1728 Γεναρίου 20 ἐδόσαμε τοῦ ἀναγνώστη Θεοδ. Γεωργανᾶ τζεκ. χρυσᾶ 10 διὰ τελεῖα πληρωμῆ ὀποῦ ἐζωγραφίσε... 1729. 2. νοεμβρ. ἐδόσαμε τοῦ δασκάλου Γεωργανᾶ διὰ τὴ ζωγράφισι τῶν 12 Ἀποστόλων καὶ σταυρὸ ὀποῦ ἔκαμε τὴν περαμίδα καὶ διὰ τὸ κόνισμα τοῦ τετραπόδου τζεκ. χρυσᾶ 5 καὶ ἄσπρα 100...

79). Πελεκάσης Δημήτριος τοῦ Σπυριδῶνος γενν. ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1881 ἐσπούδασε τὴν ζωγραφικὴν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδιδάχθη παρὰ μὲν τοῦ ἀριστοτέχνου Μπιλαντιούνη τὴν σύνθεσιν καὶ τὰς ἐπιδιορθώσεις πλαιῶν εἰκόνων, παρὰ δὲ τοῦ πατρός του τὴν κριτικὴν καὶ φιλολογίαν τῆς τέχνης. Ἐκ τῶν ἔργων του διακρίνονται: Ἡ Ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου, ὁ Ἀγ. Διονύσιος, ἡ Θεοτόκος Καλαμῶν, ὁ Ἀγ. Παῦλος ἐν τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ, τὸ Μαρτύριον τῆς Ἀγ. Ἀγνῆς, Τρίπτυχον τῆς Νιμφάκης Ναυπάκτου καὶ πλείσται προσωπογραφίαι καὶ ἀντιγραφαὶ τῆς φύσεως. Ἡ εἰδικὴ τεχντροπία τοῦ Πελεκάση συνίσταται εἰς τὴν ἐμφάνισιν νέου εἶδους τέχνης, δι' ἧς πίνακες προσφάτως ζωγραφισθέντες παρουσιάζουν ὅλα τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ παλαιῶν εἰκόνων βυζαντινῆς, φλαμανδικῆς καὶ βενετικῆς τέχνης. Ἐπ' ἐσχάτων, κατόπιν

διαγωνισμοῦ, ἀνέλαβε τὰς καλλιτεχνικὰς ἐργασίας τοῦ ἐν Λαζάνῃ Ὀρθοδόξου ναοῦ.

80). Πελεκάσης Σπυριδῶν τοῦ Δημητρίου γενν. ἐν Ζακ. τῷ 1843 ἐσπούδασεν ἐν Φλωρεντίᾳ, Ρώμῃ καὶ ἄλλαθ. Εἰργάσθη, ὡς ζωγράφος ἐν Ζακ. Καβάλλα, Καλαρρῦταις, Πρεβέζῃ, Ληξουρίῳ Γαργαλιάνοις καὶ ἄλλοις μέρσι. Ἀπέθ. ἐν Ζακ. τῷ 1816.

(Ἀκολουθεῖ).

ΛΕΩΝ Χ. ΖΩΗΣ

HENRI ARDEL

ΟΛΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

[Μετάφρασις Κας ΕΛΙΖΑΣ Χ. ΔΕΛΕΝΔΑ]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκλινεν ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν μετὰ τὴν ὠραίαν κίνησιν γεμάτην ἀπὸ μιᾶς ὑπερήφανης χάρι ποῦ τὴν διέκρινε καὶ ἐχαίρετσε τὸν Ντοριᾶν ἀφήσασα αὐτὸν λυπημένον, διότι ἡ συνέντευξις τῶν εἶχε λήξει τόσο γρήγορα.

Τώρα, τὸ πλοῖο, ἄρχιζε νὰ κινήται σιγά, σιγά καὶ ν' αὐλακῶνῃ τὰ μεγάλα κύματα. Ἡ Μοῦσα τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἠσθάνθη βαθειὰ μεταμέλεια διότι εἶχεν ἐπιχειρήσει αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, ἀλλὰ δὲν ἀπέδειξε τίποτε, εἶπε μόνο στὴ Λίνα ποῦ ἐπλησίαζε:

— Ὄνειρεῦθηκα ἡ εἶχες συζητήσει με κάποιον Κύριο; Σὲ παρακαλῶ νὰ πιστεύσῃς ὅτι δὲν προσέχω τί κάμνεις, ἀλλὰ ἄκουσα νὰ σχολιάζον τριγύρω μας, μὰ νῆα με μαῦρα ποῦ συζητοῦσε με κάποιον κομπόν νέον, κ' ἐγὼ ἐγύρισα τὸ κεφάλι καὶ μοῦ φάνηκε πῶς σὲ ἀνεγνώρισα...

— Καὶ δὲν ἀπατήθηκες!

Ἐσταμάτησε μιὰ στιγμὴ, με παιδικὴ πονηρία, γιὰ νὰ προκαλέσῃ ζωηρότερα τὴν περιέργεια τῆς ἐξαδέλφης τῆς: — Εἶπα τῷ ὄντι ὀλίγα λόγια με τὸν Κον Ντοριᾶν, ποῦ ἡ τύχη ὀδήγησε μπροστὰ μου.

— Ὁ Ραῦμόνδος Ντοριᾶν εἶναι ἐδῶ !!!

— Ναί... καὶ πιστεύω ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς χαιρετίσῃ. Μ' ἐρώτησε ἂν μπορεῖ νὰ τὸ κάνη χωρὶς νὰ φανῇ ἀδιάκριτος.

— Καὶ τοῦ εἶπες ὅτι ἤμπορεῖ...

— Βέβαια τοῦ τὸ εἶπα, ἀπάντησε ἡ Λίνα γελάσα. Ἡ Θεῖα Ἐρμηνία ἐθριάμβευε. Ἐλησμόνησε τοὺς φόβους τῆς, τὴν θάλασσα. Καὶ ἡ Μοῦσα ἀνέλαβε νέον θάρρος ἀπὸ τὴν ἐλπίδα ποῦ τῆς ἔδωκεν ἡ εἰδησις τῆς ἐξαδέλφης τῆς.

Μόνον ἡ πτωχὴ Λουκία ἔμενεν ὀχρὰ καὶ ἔβρεχε με ὀλίγη μέντα τὰ χεῖλη τῆς. Μόλις ἀργότερα ἀπεφάσισε νὰ σηκώσῃ λίγο τὸ κεφάλι, ὅτε ἤκουσε τὶς χαρούμενες φωνῆς τῆς μητέρας τῆς.

— Ἀγάπητέ Κύριε, ποῖα εὐτυχημένη σύμπτωσις! Πόσον εἶμαι ἐνθουσιασμένη ποῦ σᾶς βλέπω ἐδῶ. Ἐχετε εἰδήσεις ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν μου φίλη Κα Μπρις καὶ ἀπὸ τὴν μικροῦλα Μάγδα;

— Εἶχα τελευταίως τόσες ἀσχολίες μετὰ τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ ταξειδιοῦ ὥστε δὲν κατώρθωσα νὰ τίς ἰδῶ.

— Αγαπητέ Κύριε, δέν είναι ανάγκη, πιστεύω, νά σάς παρουσιάσω τήν κόρην μου Σουλβία, τήν ποιητήριά μας.

— Έχω λάβει τήν τιμήν νά συναντήσω τήν Δεσποινίδα εἰς τὸ Νέον Βιβλιοπωλεῖον.

— Οὔτε ἐγὼ δέν τὸ ἐλησμόνησα... εἶχατε τήν καλωσύνην νά ἐκτιμῆσετε τὰ ἔργα μου μὲ τόσον αἰσθηματικῆς ἀξίας των, ὥστε ἔμεινα βαθειά συγκινημένη.

— Ἐν ὅλῃ τῇ εὐλακρινείᾳ τῆς ψυχῆς του, ὁ Ντοριάν δέν ἐνθυμεῖτο ν' ἀξίσει τοιούτων εὐχαριστιῶν, ἀλλὰ δέν ἀντέτεινε, ἐγνώριζε καλά μὲ ποιὸν εἶχε νά κάμῃ, καὶ ἠρκέσθη νά ἐρωτήσει μὲ εὐγένειαν :

— Ἐτοιμάζετε τίποτε νέον, Δεσποινίς, καὶ θὰ ἔχωμεν τήν εὐχαρίστησιν νά ἀκούσωμεν νέα ἔργα σας τὸ φθινόπωρον;

— Λογαριάζω νά τελειώσω, στὸ Ζερσέ, ἕνα συμβολικὸ ποίημα πολὺ δυνατὸ, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ ψυχὴ τῆς Θάλασσας!...» Εὐρίσκω ὅτι... καὶ ἐτοιμάζετο ν' ἀρχίσῃ, μὰ ἀπὸ τίς συνηθισμένες φλυαρίες της ποῦ μόλις ἦτο δυνατόν νά κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον, ὡς φαινόμενον περιέργου, εἰς ἐκεῖνον, ποῦ τὴν ἄκουε γιὰ πρῶτὴν φοράν.

Ἡ Λίνα ἀπεμάρτυρε τὸ κάθισμά της κ' εὐρέθηκε κοντὰ στὸν Γιώργου, ὁ ὁποῖος ἄρχισε ἀμέσως νά τῆς ἐκφράζῃ εἰς ὕψος ρομαντικὸν τίς ἐντυπώσεις τοῦ ταξιδίου.

Μόλις τὸν ἄκουε, γιὰ τὴν προσοχή της ἦτον ἐστραμμένη πρὸς μίαν θερμὴν καὶ ζωηρὰν φωνήν, ὀλίγον εἰρωνικήν, ἣ ὁποία συνεζήτει μὲ τὴν Μοῦσα.

Πόσον ἡ θεία Ἐρμηνία θὰ ἦτον ἐνθουσιασμένη ἀπ' αὐτὴ τῇ συνδιάλεξι τὴν ὁποίαν θ' ἰ θεωροῦσε ὡς μίαν κατεύθυνσι πρὸς τὸν σκοπὸν της!... Ἄλλ' ἐκεῖνος πῶς ἦτο δυνατόν νά δίδῃ ἀκρόασιν καὶ νά ἀπαντᾷ στίς ἀλλόκοτες σκέψεις τῆς Σουλβίας, διότι ἦτο βέβαια ἀδύνατον νά εὐρίσκη σὲ τοῦτο εὐχαρίστησι ἄνθρωπος ὡς αὐτός... Τὶ συνέβαινε λοιπόν;... Χωρὶς ἀμφιβολία διεσκέδαζε νά μελετᾷ τὴν Μοῦσα, ὅπως εὐχαριστεῖτο ν' ἀναλύῃ τὴν ψυχολογικὴν ὄψιν τῶν γυναικῶν ποῦ ἀπέσπυραν τὴν προσοχή του, ὅπως εἶχεν εἰπῆ ἡ Κα Μπρίς... Καὶ τὸν ἐγνώριζε καλά.

Μελετοῦσε στὴ Μοῦσα μὴν ἀλλόκοτη αἰσθητικὴ φυσιογνωμία... Ὅπως ἴσως μελετοῦσε καὶ αὐτὴ τὴν ἰδίαν ὡς φυσιογνωμίαν μιᾶς ξένης νέας.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν ἔκαμε νά λάβῃ τὴν ὑπερήφανον ἀπόφασιν ὅπως προφυλάξῃ ζηλότυπα ἀπ' αὐτὸν τὸν ξένον κάθε ἐνδόμυχον σκέψιν της.

Ἡ τρομαγμένη φωνὴ τῆς θείας Ἐρμηνίας τὴν ἔκαμε νά ἐγκαταλείψῃ τοὺς ρεμβασμούς της.

— Ἄ! Θεέ μου, βρέχει! Αἰσθάνομαι τίς πρῶτες σταγόνες, ὀλόκληρη καταιγίδα θὰ ἔχωμεν!

Ἡ Κα Γοζελίν εἶχε δίκαιον. Γιὰ νά βεβαιωθῇ κανεῖς δέν εἶχε παρὰ νά παρατηρήσῃ τὸ χροῶμα τοῦ οὐρανοῦ μελανόν, ὅπως τὰ μαῦρα κύματα ποῦ ἐκλόνιζαν τὸ πλοῖον.

Στὴ γέφυρα, γενικὴ ἀναστάσις, ὅλοι ἔτρεχαν νά προφυλαχθοῦν, οἱ καταρράκται τ' οὐρανοῦ εἶχαν ἀνοιχθῆ ἀιφνιδίως.

— Παιδιά μου, νά κατεβῶμε, ἐπρότεινε ἡ Κα Γοζελίν, τρομαγμένη ἀπὸ τὴν αἰφνιδικὰ ψυχρολουσίαν.

Ἡ Μοῦσα τὴν διέκοψε ἀπότομα.

— Κατέβα ἂν θέλῃς, ἐγὼ ποτὲ δέν θὰ κλεισθῶ κάτω σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ βάρανδρο!

— Μαμά, δέν ἔχω διόλου δύναμιν νά κινήθῶ, παρακάλει ἡ Λουκία κατακίτρινη.

— Μὰ ἐδῶ θὰ μᾶς διαπεράσῃ ἡ βροχὴ. Δέν εἶναι ἔτσι; Λίνα.

— Ἡ Λίνα ἤμπορεῖ νά κατέβῃ ἂν τῆς ἄρῃσῃ καὶ σὺ ἐπίσης! Ἐγὼ θὰ μείνω. Δώσε μου μόνον τὰ σκεπάσματα! γρήγορα! γρήγορα! Ἡ βροχὴ δυναμώνει... Ἄφησε τὴν ὀμπρέλλα σου μὰ στιγμὴ... Ἡ ἀγαθὴ κυρία ἐσπευδε νά ξετυλίξῃ τὰ σκεπάσματα, καὶ μὲ ὀλην τὴν μητρικὴν στοργὴν ἐσκέπαζε τὴν Σουλβίαν, ἣ ὁποία, ἐδέχετο τὰς περιποιήσεις μὲ ἀταραξίαν βασιλείσης συνηθισμένης νά δέχεται τὰς ὑπηρεσίας ὄλων. Ἡ Λίνα προφυλαγμένη ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα τοῦ Ντοριάν ἐπεριποιεῖτο τὴν Λουκία ὅταν ἐτελείωσε καὶ τὸν εὐχαρίστησε, τῆς εἶπε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. «Καὶ τώρα σῆς, Δεσποινίς, δέν θὰ κατεβῆτε; Ὅχι, ἐγὼ δέν φοβοῦμαι τίποτε... Τὸ ἐπανωφόρι μου εἶναι ἀρκετὰ χονδρὸ διὰ νά μὲ προφυλάξῃ, ἄλλως προτιμῶ καὶ ἐγὼ τὸν καθαρὸν ἀέρα ὅπως ἡ Σουλβία, καὶ φοβοῦμαι ἐπίσης μήπως ἡ Λουκία μὲ λάβῃ ἀνάγκη, ὑποφέρειε τόσον τὸ καυμένο!

— Τότε λοιπὸν θὰ μὲ εὐχαριστήσετε νά δεχθῆτε τὰ σκεπάσματά μου διὰ τὴν θείαν σας καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, δεχθῆτε τα χωρὶς νά διστάσετε ἐγὼ θὰ τὰ μεταχειρισθῶ διόλου. Καὶ χωρὶς νά περιμένῃ ἀπάντησιν ἔρριξε εἰς τὰ γόνατα της καὶ ἐπὶ τῆς θείας Ἐρμηνίας μεγάλα καὶ θερμὰ σκεπάσματα. Καὶ ἀπεμακρύνθη ἀμέσως διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς εὐχαριστήσεις τῆς κ. Γοζελίν.

— Τὴ εὐγενὴς κύριος! ἀνεφώνησε τόσον εὐχαριστήμενη ὥστε ἐλησμόνηε ὅλα τὰ βάσανά της

— Καὶ πολὺ περιποιητικὸς, προσέθεσε ἡ Μοῦσα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ Λίνα ξεῦρει νά προκαλῆ τὰς περιποιήσεις τῶν ἀνδρῶν!

Ἡ φωνὴ της πνίγηκε μέσα στὴ βοῆ τῶν κυμάτων. Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάσθηκε ὁ Γιώργου μὲ τὰ χεῖρα στίς τσέπες, μὲ τὸ γιαντὸ ἔως τ' αὐτιά :

— Λοιπόν, δέν εἶμεθα καλά; Ἄ! πτωχὴ μου Μοῦσα ἂν εἶχες τώρα δὴ κανένα καθρέπτη... Εὐτυχῶς ὁ θυμαστῆς σου ὁ Ντοριάν δέν εἶναι ἐδῶ! Εἶσαι πράσινη καυμένη!

— Γιώργου, πῶς τολμᾷς νά γελάσῃς μὲ τὰ βάσανα τῆς ἀδελφῆς σου! Ἄ! χωρὶς ἄλλο θὰ πεθάνῃς στὴ λαίμητόμο!

— Καὶ αὐτὸ λέγεται ταξεῖδι διασκεδάσεως! ἔστῆναζε ἡ Λουκία μὲ ἀσθενῆ φωνή. Πλησιάζομεν ἄραγε! Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι στὴ θάλασσα ἕνα ὀλόκληρον αἶθνα. (Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΓΚΟΛΠΙΑ τοῦ κ. Ν. Πετιμεζᾶ Λαύρα, συλλογὴ ποιημάτων, ἔκδοσις I. Σιδέρη Ἀθῆναι. Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Προσεχῶς θὰ γράψωμεν.

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ τοῦ κ. Βελ. Φρέρη, οἰκία διηγημάτων, ἔκδοσις Περιοδικοῦ «Ἐσπερος».—Σῦρος. Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Προσεχῶς θὰ γράψωμεν.

Σημ. Ὁ ἐπιθυμῶν νά δημοσιευθῇ κριτικὸν σημεῖωμα περὶ τοῦ ἔργου του δέον ν' ἀποστέλλῃ δύο σόματα τοῦ ἀναγκαλλομένου βιβλίου.

ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΠΕΡΑΤΟΥΤΑΙ Η ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Τοῦ προαγγελθέντος συγγράμματος τοῦ κ. ΕΜΜ. Μ. ΧΑΝΔΡΑΚΗ

ΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

ΚΑΙ

ΑΙ ΕΠ' ΑΥΤΩΝ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ἄριθ. πρωτοκ. 87.933

Ἄριθ. ἔγκ. 56



ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΥ

Διεύθυνσις Γενική.— Τμήμα Α'.

Πρὸς ἀπάσας τὰς Οἰκονομικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους.

Προκειμένου νά ἐκδοθῇ προσεχῶς ὑπὸ τοῦ τμηματάρχου α' τάξεως τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ Δημοσίου Λογιστικοῦ κ. Ἐμμ. Χανδράκη βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ Ἐξωτερικὰ Συνλλάγματα καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν Πράξεις», συνιστῶμεν ὑμῖν, ὅπως ἐγγραφόμενοι ἀποκτήσῃτε τοῦτο, προκειμένου ν' ἀποτελέσῃ δι' ὑμᾶς χρησιμώτατον βοήθημα. Συνημμένως ἀποστέλλομεν ὑμῖν ἀγγελίαν τῆς ἐκδόσεως περιλαμβάνουσαν τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων τοῦ βιβλίου τοῦτου.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1922.

Ὁ Ὑπουργός

Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Κεφάλαιον Α'.—Συναλλαγαι ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ.—Συναλλαγαι μετὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Μηχανισμὸς τοῦ Συνλλάγματος.—Ἀγοραπωλήσια τοῦ Ἐξωτ. συναλλάγματος.

Κεφάλαιον Β'.—Νομισματικαὶ καὶ συναλλαγματικαὶ σχέσεις τῶν διαφόρων χωρῶν. Τὸ ἄρτιον.—Ἡ ἰσοτιμία.—Ἰσοτιμία ἄμεσος καὶ ἰσοτιμία ἔμμεσος.—Χρυσὰ νομίσματα (πίναξ I).—Ἀργυρὰ νομίσματα (πίναξ II).—Τιμὴ συναλλάγματος.

Κεφάλαιον Γ'.—Μεταβολαὶ τῆς τιμῆς τοῦ συναλλάγματος.—Ἀξία τοῦ ἄρτιου.—Συναλλαγαι εἰς τὸ ἄρτιον.

Κεφάλαιον Δ'.—Αἷτια τῶν μεταβολῶν τοῦ συναλλάγματος.—Ἐπιδράσεις ἐμπορικαὶ, χρηματιστικαὶ, τραπεζικαὶ, διαφόρων κρίσεων.—Ἰδιαιτέρα αἷτια μεταβάλλοντα τὸ ἐπὶ προθεσμίᾳ συνλλάγμα.—Ὅρια χρυσοῦ.

Κεφάλαιον Ε'.—Συνάλλαγμα ἐπὶ ἀργυροῦ.—Συνάλλαγμα ἐπὶ χαρτονομίσματος.—Πότε χρησιμοποιοῦνται αἱ λέξεις κέρδος ἢ ἀπώλεια, ἔμμεσος ἢ πτώσις.—Ἐπικαταλλαγὴ.—Εὐμενὲς καὶ δυσμενὲς συνάλλαγμα.

Κεφάλαιον Στ'.—Διάφοροι ἀλληλεπιδράσεις ἐπὶ τῶν χρηματιστικῶν καὶ ἐμπορικῶν συναλλαγῶν ἐκ τῶν μεταβολῶν τοῦ συναλλάγματος. Ποία ἡ σημασία τοῦ συναλλάγματος ἀπὸ ἐμπορικῆς ἀπόψεως. Ἀσφάλεια τοῦ συναλλάγματος.—Τὸ συνάλλαγμα διὰ τὸν τραπεζικόν, τὸν εἰσοδηματικόν καὶ τὸν κεφαλαιόχον, τὸν καταναλωτὴν καὶ τὸν κερδοσκόπον.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Κεφάλαιον Α'.—Δελτία συναλλαγματῶν.—Πράξεις ἀγοραπωλήσιας τοῦ συναλλάγματος.—Μετατροπὴ τῶν τιμῶν.—Ὑπολογισμὸς τῆς τιμῆς τοῦ γραμματίου ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.—Συνεξευμένη μέθοδος.—Ἐφαρμογαί.—Μετατροπὴ τῶν ἐξωτερικῶν ἀξιῶν εἰς τοπικὸν νόμισμα.—Μετατροπὴ τῶν τοπικῶν ἀξιῶν εἰς ἀξίας τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Κεφάλαιον Β'.—Σχέσεις ἄρτιου καὶ ἰσοτιμίας μεταξὺ δύο θέσεων.—Σχέσεις ἄρτιου καὶ ἰσοτιμίας μεταξὺ τριῶν θέσεων.—Συναλλάγματα μὴ ἀναγραφόμενα ἐν τῷ δελτίῳ.

Κεφάλαιον Γ'.—Τιμαὶ τῶν ἐξωτερικῶν συναλλαγματῶν.—Γαλλία.—Ἀγγλία.—Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι.—Γερμανία (1914).—Ἀυστρία (1914).—Ὀλλανδία.—Ρωσία. (1914).—Πορτογαλλία.—Βέλγιον.—Ἑλβετία.—Ἰσπανία.—Ἰταλία.—Δανία.—Σκανδιναβία.—Συναλλάγματα ἀσιατικὰ (Σαγκάη, Χογκ. Κογκ. Καντόν).—Ἰαπωνία.—Ἀγγλικαὶ Ἰνδία.—Νότιος Ἀμερικὴ (Βραζιλία, Ἀργεντινὴ).—Ἑλλάς.

Κεφάλαιον Δ'.—Ἰσοστάθμισις τῶν τιμῶν.—Ἀκριβὸν καὶ εὐθύνον συνάλλαγμα.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἄμεσον καὶ ἔμμεσον συνάλλαγμα.

Κεφάλαιον Α'.—Ἄμεσον συνάλλαγμα.—Ἐκλογὴ τοῦ τρό-

που εξοφλήσεως. — Γενικοί τύποι πρὸς κανονισμόν χρεωπιστώσεων διὰ τῆς ἀμέσου ὁδοῦ.

Κεφάλαιον Β'. — Ἀνάληψις πιστώσεως. — Παλαιὰ ἀξιώματα πρὸς τῆς ἀγοραπωλησίας συναλλάγματος. — Μέθοδος τῶν 10000. — Ἰσοτιμία. — Πρόκρισις. — Κερδοσκοπία διὰ τῆς ἀμέσου ὁδοῦ.

Κεφάλαιον Γ'. — Ἐμμέσον συνάλλαγμα. — Ἐξόφλησις χρέους. — Ἀνάληψις πιστώσεως. — Γενικοί τύποι. — Περιπτώσεις καθ' ἣν αἱ τιμαὶ καὶ τὸ χρέος εἶναι ὅψεως.

Κεφάλαιον Δ'. — Κερδοσκοπία δι' ἔμμεσον προκρίσεως. — Τραπεζικὴ ἐντολή. Γενικὴ θεωρία τῆς κερδοσκοπίας διὰ τῆς ἔμμεσου ὁδοῦ.

Κεφάλαιον Ε'. — Τραπεζικὴ προμήθεια καὶ ἔξοδα. — Ἐξόφλησις χρέους. — Ἀνάληψις πιστώσεως.

Κεφάλαιον ς'. — Πράξεις κυκλοφορίας. — Συνδυασμοὶ συναλλαγματικῶν καὶ ἔμβασμάτων πρὸς κερδοσκοπίαν.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Πράξεις ἐπὶ τῶν πολυτίμων μετάλλων.

Κεφάλαιον Α'. — Βάρος - Τίτλος - Διάστασις (taible) Πυρρῶν (ried). — Ἀξία τοῦ ἀργίου. — Σχέσεις τῆς ἀξίας τοῦ ἀργίου τῶν νομισμάτων μὲς διαφόρων κρατῶν. — Ἀξία διατιμημένη. — Ἀξία ἐμπορικὴ.

Κεφάλαιον Β'. — Ἀγοραπωλησίαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. — Ἀγορὰ Παρισίων. Πράξεις ἐν Παρισίοις. — Ἀγορὰ Ν. Ὑόρκης. Πράξεις ἐν Ν. Ὑόρκη. Ἀγορὰ Βερολίνου. Πράξεις ἐν Βερολίνο.

Κεφάλαιον Γ'. — Πῶς τακτοποιεῖται ἐν χρέος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τῶν πολυτίμων μετάλλων.

Κεφάλαιον Δ'. — Κερδοσκοπία καὶ πράξεις ἐπὶ τῶν πολυτίμων μετάλλων. — Πρόκρισις μεταξὺ δύο θέσεων.

Κεφάλαιον Ε'. — Πρόκρισις μεταξὺ πολλῶν θέσεων. — Ἀγορὰ ἐν Σαγκάη Χόγκ-Κόγκ καὶ Ἰνδίας. — Ἀγοραὶ τῶν πολυτίμων μετάλλων.

Τιμὴ ἐκάστου Σώματος δραχ. 50

Διὰ τοὺς Βιβλιοπώλας ἔκπτωσις 10%)

Δηλώσεις ἀγορᾶς Σωμάτων εἰς τὰ

ΓΡΑΦΕΙΑ "ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ," ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32

ΓΝΗΣΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ

ΑΠΟΣΤΑΦΥΛΙ

ΕΙΝΑΙ

ΤΟ ΚΟΙΝΑΚ

ΠΟΥΡΗ

Βραβευθὲν

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΜΑΤΑ —

ΕΝ  ΕΙ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ — Ἰδρυθεῖσα τῷ 1918

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις. — Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιῇ, Πάτραις, Σύρω. — **ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ** καταβληθὲν Δρ. 10,000,000
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ἀποθεματικά Δρ. 2.087.802.95

Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου: Παντελῆς Τσιτσικλῆς
Σύμβουλοι Διευθυνταί: Δ. Μισούλης καὶ Ἀν. Σπουργίτης.
Τραπεζικαὶ ἐργασίαι παντὸς εἶδους

Καταθέσεις εἰς Δραχμᾶς καὶ Ξένα νομίσματα ὑπὸ τοὺς ἐθνικοὺς ὅρους.

Η ΝΙΚΗ

Μοναδικὴ ἐν ὄλῃ τῇ Ἀνατολῇ, ἐφάμιλλος πρὸς τὰ τελειότερα εὐρωπαϊκὰ Περιοδικὰ τοῦ εἶδους του.

Διεύθυνσις ὁδὸς Καλλιθέας 34 καὶ Μιλτιάδου 7.

Διὰ νὰ εἰσθε πάντοτε ὑγιεῖς

Πίνετε τὸ βραβευθὲν εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. ΚΑΙ Η. ΚΑΙ Α. ΜΕΤΑΞΑ

(Προσέξαιτε πολὺ εἰς τὴν μάρκαν)

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ὀδὸς Ἀριστείδου 7. — Τηλεφ. 3-53.

Διὰ τοὺς πάσχοντας

Ὀφθαλμολογικὰ Νοσήματα

Συνιστῶμεν ὑπευθύνως τὴν τελειότεραν

ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν:

ΤΟΥ Κ. ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Ὑφηγητοῦ ὀφθαλμολόγου τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.

ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Μενάνδρου 27

Ἀριθ. Τηλεφώνου: 6-54

ΕΦΘΑΣΑΝ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Α. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΑΡΡΗ 43

ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΣΓΑΔΙΟΥ 57
ΑΙΟΛΟΥ 166

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΥΠΟΙΣ ΜΙΧ. ΜΑΝΤΕΖΒΕΛΑΚΗ Ὀδὸς Μιλτιάδου 7—ΑΘΗΝΑΙ